

TITKOS TÁRSASÁGOK – VALLÁSOK KIALAKULÁSA

Az ókori egyiptomi titkos társaságok Thoth tanításaira építették filozófiájukat, tudományos ismereteiket. Thoth-ot az írás és tudományok isteneként tisztelték. Alexandriai Kelemen (Kr. u. 300 k.) 42 szent könyvet tulajdonított Thoth/Hermésznek. Könyvei természettudományi, csillagászati, matematikai ismereteket, a fémek alkímiájának leírásait tartalmazták. *„Ha igaz, amiről Hermész ír, lehetetlen a nélkül hozzájutnunk, hogy a világ ne kerülne nagy veszélybe”* (Isaac Newton). Ráadásul a filozófiának, mágiának voltak olyan tanításai, melyeket nem volt szabad írásba foglalni, csak szóban lehetett közölni. Thoth könyvei elvesztek, de sokan másolták annak idején, így maradtak fenn töredékek. Manethón szerint Thoth 36 525 bölcsességet ismert. Tanításai kitérnek például arra, hogyan lehet az agy azon részeit aktiválni, melyeket nem használunk, hogy tudatunkat tágítsuk. Ennek egyik eszköze volt a **„fehér por”**. Mezopotámiában ENKI/Éa isten, a Magur volt készítésének első mestere, de „kenning”-jét a félisteni uralkodóknak is el kellett sajátítaniuk. A „nagy vulkánok”: Túbalkain, Melkizedek, Cham ismerték a technológiát, Egyiptomban Ptah isten volt a fő alkímista kovácsmester. A templomok „el-khame” műhelyeiben (Cham-ról kapva nevét) beavatott fémműves adeptusok irányították a munkát.

Mi is tehát a „fehér por”? Platinafémekből állították elő különleges transzmutációs eljárással. A por neve Egyiptomban „mfkzt”, valószínű „mufkuzt”-nak ejtették. Ebből készült az „élet-adónak” nevezett „élet kenyere”, „élet itala”. A kenyeret kúpalakú formában ábrázolták az egyiptomi domborműveken.

Egyiptomban számos titkos társaság működött, a különböző misztérium iskolák, rózsakeresztes csoportok, illuminátusok, szabadkőművesek. Egy párat említek: Thath Testvériség, élén a „megvilágosodott mesterekkel” (Thath Thoth fia volt). Az „Egy Törvénye”, melyet Ehnaton fáraó alapított; továbbá „Hórusz Bal Szeme”, „Hórusz Jobb Szeme” misztérium iskolák. A legjelentősebbek között volt: a „Sárkány Udvar”, alapítása Anchfu-honszu papherceg nevéhez fűződik (i. e. 2170 körül), és később Nefruszobek (uralk. 1787 k.), XII. dinasztiaabeli királynő tett hivatalossá; valamint a „Gyógyítók Nagy Fehér Testvérisége”, melynek alapítója Thothmesz fáraó volt a XVIII. dinasztia idején (uralk. 1492–1479). Alkímiai misztérium iskoláit Héliopolisz központtal Ptah isten papjai működtették. Nevükben a „Fehér” szó a papok fehér ruha viseletére, testi–szellemi tisztaságra való törekvésükre és a fehér por készítésére vonatkozhatott. A kumráni esszéusok gyógyfüvekkel, „kövekkel”, a porral gyógyítottak, amit maguk állítottak elő, nyilván ennek is köszönhetőek, hogy hosszú életűek voltak. Később Szamária mágusai is csatlakoztak a rendhez. A fehér por készítésének egyik állandó helye a Sínai-félsziget Serabit el-Hadim hegyén Hathor istennő barlangtemploma volt, melyet Sznofru király alapított (i. e. 2575 körül; – a Serabit hegytől délre terült el Vádi-Maghara).

Sir W. M. Flinders Petrie 1904-ben ásásokat végzett a Sínai-fsz.-en, és a Hathor templom mélyén számára érthetetlen tárgyakat: fémolvasztó kemencét, tégelyeket, tartályokat talált, és több tonnányi fehér port a padlókövezet alatt. (Mennyi aranyat kellett ehhez felhasználni!) Régész-körökben senki nem tudta, mire szolgálhattak az edények, és hogy mi lehet az a tekintélyes mennyiségű fehér por.

A modern orvostudomány ismeri a **platinafémek egészségre gyakorolt gyógyító hatását**. 1955-ben cikk jelent meg a Scientific American című folyóiratban arról, hogy ha ruténium atomot helyeznek a DNS szálak végére, annak vezetőképessége 10 000-szeresére nő, szupra-vezetővé válik, így kiküszöböli a fertőzéseket még mielőtt azok elfajulásokat okozhatnának a szervezetben. A ruténium képes lebontani a hibás DNS-t és újraépíteni egészségesre. A kísérletezések kimutatták, hogy a platina, iridium, ruténium hatékony a rák legyőzésében; az ezüstnek antibakteriális hatása van. Az említettekén kívül platinafém még az arany, palládium, ozmium, ródium; de a rézből, kobaltból és nikkeltől is készítettek port. Agyszövetünk 5 %-át nagy energiájú iridium és ródium alkotja, melyek jórészt meteoritokkal kerülnek a Földre.

Az ő- és ókorban úgy tudták, hogy az „élet kenyere”, „élet itala” hosszú életet biztosít egészségben, szellemi frissességben, fokozza az egyén tudatosságát, tanulási képességét, intuitív érzékenységét, növeli a tudat rezgésszintjének frekvenciáját, erősíti az immun-rendszert és a test vitalitását. Az aranypor fokozza a tobozmirigy melatonin termelését, a melatonin a szervezet leghatékonyabb antioxidánsa. Az iridium az agyalapi mirigy működését serkenti fokozott szerotonin kiválasztásra, a szerotoninnak pedig nagy szerepe van az agy működésének aktiválásában. „A tobozmirigy az üzenőanyag, a szerotoninon keresztül választja ki a melatonint” (Laurence Gardner: *A Szent Frigyláda elveszett titkai*).

A fém transzmutációja révén nyerik a fehér port. A fémmintát ütögetik, és ellenőrzött körülmények között „elektromos impulzussal hevítik” és hűtik (az ő- és ókorban más módszerrel hevíthették, bár látunk jeleit annak, hogy ismerték az elektromosságot), nem veszélytelen az eljárás, mert nehézatomokkal dolgoznak. Az atommagnak „árnyékoló hatása” van. Az atommag akkor kerül „fensőbb”, úgynevezett „spin” állapotba, amikor a beavatkozás következtében pozitív árnyékoló képessége kiterjed, és hatása alá vonja az összes körülötte párban mozgó, előre-hátra perdülő elektronokat, melyek ettől kezdve egy irányba kezdenek forogni. Az eljárás további szakaszában az elektronok már nem tudnak párba összekapcsolódni. A transzmutáció pillanatában óriási fénykibocsátás következik be, a fémminta eredeti súlyának 56 %-a marad meg fehér por alakjában, a hiányzó 44 % láthatatlanná válik. A fehér port ma spin állapotban lévő, egyes atomokból álló anyagnak tartják, tudományos neve: ORME (Orbitall Rearranged Monatomic Element: „pályamódosított monatomikus elem”; – Gardner).

A szabadkőművesek tudták, mi az a titokzatos fehér por, melyet a Szerabit hegyen találtak. Tőlük függetlenül egy „beavatatlan” polgári személy, David Hudson 1980-ban közel került a titok megfejtéséhez. Hudson valami teljesen szokatlanra bukkant, miközben földjének termőtalaját akarta feljavítani. Hosszú kísérletezések következtek, a kutatásba fizikusok, vegyészek, technikusok is bekapcsolódtak és nem utolsósorban a Szovjet Tudományos Akadémia. (A kutatás részletezését megtaláljuk Gardner előbb említett könyvében a 161. old.-tól kezdődően.) Hudson 1983–1989 között 22 szabadalmi jogot jegyeztetett be. Az 1990-es évek elejétől cikkek jelentek meg a Niels Bohr Intézet, a Koppenhágai Egyetem, az Egy. Áll. Energiaügyi Minisztériumának Argonne Nemzeti Laboratóriuma és a tennessee-i Oak Ridge National Library tudományos folyóirataiban megerősítve, hogy a Hudson-szabadalmak védte anyagokban megtalálható elemek mindegyike létezik monatomikus spin állapotban. A kutatók javasolták az „Aszimmetrikus Deformált Spin Atommagok jelensége” elnevezést (Gardner). (Közeledik a Vízöntő kora – vagy már benne is vagyunk –, az ősi, ókori titkok lassan feltáru-
nak.)

A fehér por **ellenáll a gravitációnak**, – valószínű alkalmazták a piramisok építésénél. Egy másik fantasztikus tulajdonsága, hogy **szupra-vezetőként működik**, mert energiavesztés nélkül tud energiát közvetíteni, elindításához mágneses tér szükséges. Az anyag a benne lévő

fény frekvenciáján vezet. Mindezekon túl van még egy hihetetlen adottsága: **képes a tér-idő meghajlítására!** Úgy gondolom, hogy ezért válik láthatatlanná az anyag 44 %-a, mely a fénykitörés után szintén megváltoztatva fizikai állapotát, számunkra felfoghatatlan minőségében egy másik dimenzióban rezeg, ahonnan előhívható.

A hermetikus alkímia e vívmányát alkalmazták a XI–XII. században a templomosok fémműves mesterei a gótikus katedrálisok ablaküvegeinek készítésénél, a technológiát keletről hozták magukkal. Az első, platinafémekből készített üvegek a perzsa Omar Khajjám alkimista műhelyeiből kerültek ki. Az üvegek változatos színeit a különböző fémek biztosították, a kobaltból készült például a csodálatos kék színű üveg. A fémből először spin-port készítettek, majd hevítették, 1100–1200 °C-nál üveggé alakult, és ami felfoghatatlan, visszatért bele az anyagminta hiányzó 44 %-a, visszanyerve eredeti 100 %-os súlyát, csodálatos fényt és ragyogást biztosítva az üvegnek. A mesterek ezt költőien úgy fejezték ki, hogy az üveg fénye maga „az univerzum kozmikus lehelete”. Az üveg képes a káros ultraibolya sugárzást jótékony fényre változtatni. (Gardner nem értette a technológia mikéntjét, de megnyugtatták, ne törje magát, nem is lehet felfogni.) Az első katedrálisoknál még platinafémekből készültek az ablaküvegek, remélhetőleg megvannak még az eredeti csodálatos ablakok.

Ádám „teremtése” i. e. 4000 körül történt. Ádámtól Ábrahámig 19 nemzedék élt, valamennyien NEMZETI, FAJI HOVATARTOZÁS NÉLKÜLIEK VOLTAK! (Ez a megállapítás erre a korai időszakra vonatkozik.) De nem kell elfelejtenünk, hogy a pátriárkák leszármazási vonalának több ága volt: az egyik a Kiš-i és Ur-i királyok sora; – a másik ág pedig Ábrahám őseihez vezetett, és esetleg itt korábban is elkezdődhetett sémi irányba egy átalakulás. A pátriárkák születésének helye a Közel-Kelet, Aramtól (fővárosa Damaszkusz) Szírián, Dél-Kelet-Anatólián keresztül Észak- és Dél-Mezopotámiáig terjedően.

Henoch hetedik volt a pátriárkák sorában, még az özönvíz előtt élt i. e. 4000 és 3500 között. (Ez „csak” egy lokális katasztrófa lehetett, amikor Mezopotámia déli területei fölött 18 méter magasan állt a víz. Az özönvíz „hajósa” Utnapistim király volt.)

Henoch a megalitikus kultúra korában élt, amikor kamrasírokat, dolmeneket, hengeket (árok töltéssel, belül oszloppal vagy kőkörrel), menhíreket, kőköröket, dombokat, fa-oszlopokból körsáncokat, kő-gilgalokat építettek; a Föld különböző részein mintegy 50 000 építményt találtak, legtöbbit a Brit-szigeteken, de a Mediterránium is bővelkedik ciklopikus megalitokban. Főleg naptárként funkcionáltak, az égbolt sarkalatos pontjai felé tájoltva jelezték a Nap, Hold, Vénusz, Fiastyúk, Szíriusz felkeléseket, lenyugvásokat. Kánaánban gilgaloknak nevezték a kőköröket. Sault Gilgálban, a szent gilgal-kőkörnél kenték fel harmadszorra királlyá.

Henoch képzését egy felsőbbrendű faj, a „Felvigyázók” végezték, akik főleg a csillagtudományba avatták be.

Viszont „*Henoch könyvé*”-t nem ő maga írta. Egy apokrif gyűjteményről van szó i. e. 3–2. századból. Szerzői nyilván nem részesültek asztrális beavatásban, ezért olyan naívak az ezzel kapcsolatos megfogalmazásaik, mint például: „*És láttam a csillagok és a mennydörgés házát a világ legszélén, a mélységben...*” (stb.). A művet áthatja Jahwe bosszúálló szellemisége, és ez Henoch idejében még nem fordulhatott elő, mert akkor még zsidó nép sem létezett. Istenük, Él-Shaddai/Jahwe, mint zsidó istenség még nem lépett színre. A mű elején ugyanis hosszú szakaszokon keresztül taglalja, hogyan bünteti majd meg az Úr az Ég fiait, amiért kapcsolatot teremtettek földi asszonyokkal, és ráadásul megbocsáthatatlan módon még tanították is őket különböző „tudományokra”.

Ábrahám i. e. 2000 és 1960 között vándorolt ki családjával Ur városából. Ekkor kötött vele szövetséget az Úr, Él-Shaddai. A név jelentése: a „Nagy Hegy Istene”, megegyezik a mezopotámiai ENLIL isten állandó melléknevével: ^d KUR.GAL: a „Nagy Hegy Istene”. Nem csak a név, **az isten is ugyanaz volt**. Él-Shaddai „lakhelye” a Hóreb/Har/Madara-hegy Edom területén emelkedett. Itt történt a „Tíz parancsolat”, vagyis a Szövetség tábláinak átadása, de kabbalista tanok szerint Él-Shaddai/ENLIL ezen kívül az egyedülállóan jelentős zafír Sors-táblákat, a Bizonyság tábláit is átadta Mózesnek.

Az őskorban először ENKI isten alapított Pantheon Mezopotámiában Eridu központtal (ARidu = az AR-ok által alapított), majd az ókor kezdetén (i. e. 3000 körül) ENLIL került hatalomra, azaz a Pantheon élére, és ettől kezdve nála voltak a Sorstáblák, birtoklásáért harcok folytak az istenek között. Úgy látszik attribútumként működtek, mert **mindig ott volt a hatalom, ahol a Sorstáblák voltak**. Az 50-es számot, ENLIL számát Marduk, a sumer-kor utáni akkád főisten örökölte; a tavaszi „Akutu” ünnepen felsorolták mind az ötven nevét. Marduk származása bizonytalan. Az amurru eredetű Hammurápi király (elődei még sátorlakó nomádok voltak) emelte a Pantheon élére, és felszólította a papságot, hogy dolgozzák ki vallásfilozófiáját. ENKI/”*Éa fiának csupán a babilóni teológia hirdeti, hogy ezzel is elődeinél különb voltát emelje ki*” (Komoróczy Géza: *Gilgames – Agyagtáblák üzenete – „Jegyzetek”*). A Sorstáblák ENLILtől, esetleg Marduktól kerültek Mózeshez és a zsidókhoz.

A Tíz parancsolat két kőtábláját a Frigylábadában helyezték el. Szövege nem túl eredeti, az egyiptomi *Halottak könyve* „varázsigéiből” keletkezett. A Halottak országába igyekvő lélek tagadó formában sorolta fel, hogy mit nem követett el életében: nem öltem, nem hazudtam stb.; – a Tíz parancsolatban így vált parancssá: Ne ölj; Ne tégy hamis tanúbizonyságot (stb.) (Mózes II. 6: 1–17.). Örök érvényű erkölcsi útmutatást adva ezzel minden kor emberének.

A Frigylábadában kerültek elhelyezésre a titokzatos, nem emberi eredetű, a múlt, jelen és jövő ismereteit hordozó (előbb említett) Sorstáblák, a Bizonyság táblái is, melyek „tartalmazták mindazt, amit az ember valaha tudott és mindent, amit valaha tudni fog”. Írásról nincs szó, „tartalmazták”! Gondoljunk napjaink nagyteljesítményű számítógépeinek memóriatároló kapacitására. Lehet viszont, hogy a Sorstáblák alatt mindössze egy kisméretű zafír kő, az úgynevezett „Szketija”-kő értendő, mely elért Mózes tenyerén.

A Frigyláda 113 x 68 x 68 cm volt, kívül-belül arannyal szigetelve, fedőlapja kb. 8,25 cm vastag 24 karátos aranyból készült, rajta a két kerub úgyszintén, csak a fedél súlya 1224 kg-ot nyomott. Az Úr hangja a két kerub közül jött, amikor az „Urim” és „Thummim” kövekkel közeledtek felé, és a láda elektromágneses kisülései is akkor voltak a legfélelmetesebbek (ezek szerint a kövek úgy működtek, mint ma a távirányító kapcsolók?). Csak „védőöltözeten” lehetett hordozni.

Áron főpapi öltözetének fontos darabja, a „hósen”, a melltáska, tulajdonképpen egy zseb volt, ebben tartotta az Urim és Thummim köveket. Előlapján 12 darab aranyba foglalt drágakő volt látható. Maga az Úr határozta meg a táska méretét, a drágakövek fajtáit és elhelyezésüket, például: az első sorban szárdiusz, topáz, smaragd legyen; a másodikban karbunkulus, zafír, gyémánt (stb.). Minden kőbe egy-egy nevet: Izráel tizenkét törzsének neveit vésték. Az öltözet további darabjai az „efód”, a hozzá tartozó köpeny. A ruházat anyagát, mintázatát: például a virág motívumokat az Úr részletesen ismertette, valamint hogy a köpeny alján a

mintázat hogyan váltakozzon az arany csemettyűkkel. (Különös intézkedések voltak ezek egy Istentől!) Az öltözethez tartozott a hosszú, szoros alsóruha, öv, lábravaló. A papi süveg elülső részén egy aranylapon ez a felirat állt: „*Szentség az Úrnak*”. A süvegre helyezték a főpapi koronát. Az Úr rendelte el, hogy **Áron, fiai és majdani leszármazottai töltsék be a mindenkori papi tisztséget**. A hősén és korona kivételével a papok is az Úr által előírt egyenruhát viselték az áldozatoknál. A sátor, az oltár, a szent kenyerek asztala elkészítéséhez, az áldozati állatok kiválasztásához, az áldozások rendjéhez (stb.) pontosan ilyen részletes előírásokat adott az Úr Mózesnek és Áronnak. (Mózes II: 28. – A *Bibliából* vett idézeteket végig Károli Gáspár fordításában közlöm.)

Négy Arad város volt Palesztínában: északon, a tengerpart mentén Aradosz, Arvad, délebbre Nagy-Arad, Arad (Bét-Jerohám); és ott volt nem messze keletre Aleppo mellett a hatalmas Árpád-királyság és még számos magyaros hangzású helység, hegy-név (pl. Madara/Hóreb, Tábor-hegy stb.).

A korai kánaániták: aradosziak, tírusziak, szidóniak, büblosziak, ugaritaiak, föníciaiak egy istenhármaságot tiszteltek: Él-Eljon volt az Atyaisten, Baalat/Asztarté/Aserá az Anyaistennő, fiuk Baal (Úr). Baal további nevei: Aton/Adon/Melkart/Esmun. Észak-Mezopotámiának, Kis-Ázsiának volt egy másik istenhármasága is, – akik szakrális értelemben hozzánk (a turáni népekhez) közelebb álltak: ^d IŠKUR/Tešub, a vihar- és sarlós isten, hitvese Hebát/Hepet istennő és fiacskájuk, Simike, a Napfiú (a Kárpát-medencében i. e. 3000 körül a Tiszai-kultúra főistene a „szegvár-tűzkövesi Sarlós isten” volt).

A Hénoc-i eredetű, kánaánita gyökerű, egyiptomi, mezopotámiai hagyományokra, megalit-kultúrára és csillagtudományra épülő vallásfilozófiát követte Sálem papkirálya, a titokzatos **Melkizédek** (Ábrahám kortársa i. e. 2000 körül). Így ír róla a *Biblia*, Pál apostol Zsidókhöz írt levele 5: 3. versében: „*Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs*”. Jézusról írja: „*Neveztetvén az Istentől Melkizédek rendje szerint való főpapnak*”. **Jézus tehát Melkizédek vallásának papja volt, de Melkizédek nem volt Jahwe papja**, „*Mert a kiről ezek mondatnak, az más nemzetségből származott, a melyből senki nem szolgált az oltár körül*” (Zsidókhöz írt levél 7: 13.). Nem is szolgálhatott, mert Áron, akit főpapnak nevez ki az Úr, és ugyanakkor elrendeli az oltár felállítását, Melkizédek után majd csak a **hetedik** nemzedékben fog megszületni. (Melkizédek: „az igazság királya”; Sálem királya: a „béke királya”.) Melkizédek egyháza azonos lehetett a korai nazarénusokéval, és ennek tanait követték Jézus, Jézus hívei és az esszénusok. (Az esszénus-gyökerek a szkítákhoz vezettek, mert hajnalonként a felkelő Napot köszöntötték.) Jézus a magára vállalt és minden részletében véghezvitt beavatása, azaz „Szakrális királlyá” válása után lett csak főpap és király.

Palesztina lakossága sokszínű etnikumot képviselt. Az északi területeken éltek az arámi népek (AR.AM = anyajogú AR-ok, az „AR” „ari”, „aria” ebben az időben és kultúrában a magyAR népet jelentette). Szamária, Galilea területére a mezopotámiai Szamarra, Kútha területéről elhurcolt, elsősorban turáni népességet telepítették be; továbbá a gyűjtőnéven filiszteusoknak nevezett nép többféle turáni eredetet is jelentett, ők a délnyugati területen éltek. A Holt-tengertől délre, délkeletre terült el Edom, Ézsau tizenkét királyságának területe. Az etnikum sokszínűségét tovább tarkították a görögök, rómaiak, ammoniták, arabok, föníciaiak, szírek, perzsák, babilóniak (stb.). Mindezeket túl számba kell vennünk a majdani zsidóság két ágát: a hébereket, akik Noé fia, Sém vonalán Eber/Héber/Abhár pátriárka leszármazottai voltak; a másik ág pedig Jákób/Izrael tizenkét törzsét jelentette, akik Egyiptomba vándoroltak, és ahonnan – mint tudjuk – Mózes vezette ki őket i. e. 1335-ben. Velük erősítette meg a szövet-

séget Él-Shaddai/ENLIL. Ez a Kos korszak ideje volt, ENLIL pedig a Kos és Bika csillagkép ura, eredetileg a kos, azaz kus turáni nép védőistene, akiktől „elfordította arcát”. (A kusok hun-fajú népek voltak, de különböztek tőlük.) Bár jó adag irigységet és gyűlöletet plántált beléjük is (a zabolátlan arany- és pénzséget vajon honnan örökölték?), éleslátásukat nem tudta elhomályosítani. Meggyőződésük volt, hogy minden balszerencse ENLIL miatt történik velük. Például a főváros, Ur pusztulása, a nép elszegényedése, miután száműzte saját fiát, a nép által rajongásig szeretett és tisztelt EN.ZU/Nannát, a város védőistenét. Ur az Ország (KALAM) éléskamrája volt a sumer időkben, de ENZU száműzése után a nép éhezett, a város utcáit felverte a gaz. Szemére vetették ENLILnek, hogy „idegen magból való” uralkodót ültetett a trónra, továbbá mert megnyitotta a kapukat a hegyek vad népei előtt, akik feldúlták az Országot. A nép inkább bírálta, semhogy bízott volna istenében, ezért **választott magának új népet**, akik eredetileg többnyire szintén turániak voltak.

Az izraeliták új hite lassan vert gyökeret, a nép nem is értette, miért kell nekik új isten, ki valójában Él-Shaddai, akit félelmetesnek ismertek meg, és akivel nem volt ajánlatos találkozniuk. Mózeshez így fordultak: te beszélj hozzánk, de az Úr ne, mert akkor meghalunk (Mózes II. 20: 19.). A zsidó hit félelemre épült. Áron két fia, akik segédkeztek apjuk mellett az oltár körül, valamit elvétettek füstölés közben, és akkor „*Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának.*” Így „*dicsőítettet*” meg az Úr „*az egész nép előtt*”. „*Áron pedig mélyen hallgata*”. (Mózes III. 10: 1–4. – Mi is elgondolkozhatunk.)

Jahwe iszonyatos átkokat, döghalált, bomlást, romlást helyezett kilátásba Mózesrel szemben, ha elpártolna tőle (Mózes V. könyv 28.); ugyanígy, szörnyű átokkal sújtotta a „Magaslatok helyeit”.

Mani véleménye: Ő az Ószövetség féltékeny, haragos és erőszakos Jehovája, aki arrogánsan hangoztatja: én vagyok az egyetlen Isten, „*nincs másik csak én*” (Ézsaiás 45: 21.). A Királyok II. könyve 21: 13, 14. verseiben olvassuk: „*és kitörölöm Jeruzsálemet, mint ahogy egy tálat kitörölnek... és adom őt ellenségei kezébe*”. Fenyegetéseit be is váltotta, mert először az asszírok, majd a babilóniak dúlták fel az országot elhurcolva népeit és kincseit. Jahwe sokszor hangoztatta: „*féltve szerető Istenetek vagyok*”, nevelte is a népet, életüket törvények közé szorította, de rettenetes volt haragja amikor lesújtott rájuk, különösen amikor elpártoltak tőle, és ez több esetben meg is történt: „*Bűjosókká teszem őket a földnek minden országában Manasséért*”, amiért Aserákat állított az Istennőnek és oltárt emelt Baalnak, „ *mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő oltáraikról a zöld fák mellett és a magas halmokon.*” (Kiemelés tőlem; – Jeremiás könyv 15: 4; 17: 2.)

A mi turáni népeink voltak azok, akik az ő- és ókorban magaslatokon, ligetekben áldoztak. A magyarok inkább magaslatokon, hegyeken; a kusok–hunok pedig ligetekben, szent fák alatt, szent patakok mellett, szigeteken. „Hármas-halom”, hegyek, hús patakok, a természet, napvárták, Nap-, Hold-tisztelet; oly távolra kerültek a zsidóvá vált néptől! Mindezek viszont természetesek voltak nekünk, mert hogy egyik fő okát említsem: a Kárpát-medence nemzeti istennője NIN.HURSAG, a „Hegyek Úrnője” volt.

Jahwe féltékeny volt más istenekre, de olykor elismerte létezésüket. Így nyilatkozott például az istenek tanácsában: „*Istenek vagytok ti, és a Felségesnek fiai ti mindnyájan*” (Zsoltárok k. 82: 6.). „*Dávid imádsága: Nincsen Uram hozzád hasonló az Istenek között*” (86: 8.). Pál is emlegette az isteneket. **Él-Shaddai/ENLIL csupán egyike volt a Közel-Kelet istenségeinek**, bár ENLIL-ként az Istenek Királya volt a sumer-korszakban.

Kik voltak az istenek? Emberszerű lények voltak, egy „felsőbbrendű faj, mely a tudás birtokában volt”. „Csodálatos, hatalmas férfiak voltak, akik mindig készen álltak a segítségre, és sosem romboltak” (Hopik könyve). Ők mentették át a történelem előtti civilizációk nagyműveltségét, vívmányait kataklizmákon és világégéseken keresztül egyik „világhónapból” vagy „világévből” a másikba, újra és újra átadva azt az újonnan induló kultúrák kevés kiválasztottjának. A legtöbb esetben jóindulatúak voltak az emberekkel szemben. A quiché-mayák krónikája, a Popol Vuh mondja: a teremtmények között léteztek „igen bölcs és intelligens lények.” Az istenek ember-módra éltek, házasodtak, táplálkoztak – és sajnos, gyakran harcoltak is egymás ellen. Megistenült hősök voltak, az első királyok a földön, az ember segítői a kultúrák, civilizációk megteremtésében. A sumer pecséthengereken, képjeles agyagtáblákon a következő fogalmakat olvashatjuk az istenekkel kapcsolatban: „segítség, támogatás; – büszke hős, királyi hatalom; – erő, erősség; – felügyelő, őrző; – élőknek, igazaknak lenni; – felszállás, emelkedés”, ez utóbbi fogalmat a HURSAG szó fejezi ki, mely benne van NIN.HURSAG istennő nevében. (Könyvemben: *Kultúrák kialakulása Mezopotámiában és a Kárpát-medencében* részletesen írok az istenekről.)

A Homo-sapiens megjelenése előtt minden földi munkát az istenek végeztek:

„Az istenek ételét, italát ki szerzi meg?
Mindegyikük dologra kényszerült:
a nagy istenek a munkát felügyelték,
a kis istenek a kosarakat cipelték...”

(A sumer irodalom kistükre: *Enki és a világrénd*; – Komoróczy Géza fordítása.)

Figyelembe véve a körülményeket úgy gondolom, hogy **a zsidó etnikum nem faji, hanem elsősorban vallásfilozófiai alapon alakult ki, és egy nép radikális elkülönítésén a többi közül.** De aztán kialakult külső és belső jellemzőivel együtt. Jahwének sikerült népét saját „képmására” átformálnia. Elvetették a csillagtudományt, még a gondolatától is iszonyodtak. Kijelentették: Izráel számára nem léteznek konstellációk. A zsinagógák vallása mereven ragaszkodott a Mózes által lefektetett törvényekhez, melyeket az Úr jelentett ki számára. Ahogy szilárdult a hit, úgy váltak egyre türelmetlenebbé a régiek vallása iránt, Illés próféta például 450 asztrális papot gyilkolt le személyesen. (! – Az Úr, nagy elkötelezettsége jutalmául tüzes szekéren vitte őt fel az égbe.) A Királyok II. könyve 23: 4–20. verseiben olvasunk arról, hogyan irtották ki Baal papjait, égették el az élő Aserákat, milyen bosszút állt Jahwe később is a visszaeső „pogányokon”. Az északi tíz izraeli törzs ennek ellenére sem akart az új hitre áttérni. II. Sarrukin (uralk. i. e. 721–705) asszír király a Hábur-folyó mellékeire deportálta őket, itt Jahwe-templom is épült számukra, de a törzsek vezetői hajnalonként háttal a templomnak, arccal kelet felé fordulva kitárt karral, meghajlással és énekkel köszöntötték a felkelő Napot. Jeremiásnál olvassuk: „A fiak fát szedegetnek, az atyák gyűjtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég Királynőjének bélesekét készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldozzanak” (7: 18.).

Az izraeli „északi” tíz törzsről el kell mondanunk, hogy honfoglalásukkor nem voltak olyan kegyetlenek, mint például Júda törzse. Amikor Egyiptomból megérkeztek, az Úr Mózes és Józsué által területeket jelölt ki számukra, egész Kánaán földjét felosztotta közöttük (kivéve Lévi törzsét, ők csak városokat és azokhoz tartozó legelőket kaptak). Az izraeli törzsek miután harcok árán elfoglalták területeiket, nem irtották ki és nem üldözték el az őslakókat, legalábbis Manassé, Efraim, Zebulon, Áser és Naftali törzse nem (Bírák 1: 27.-

verstől). De az Úr nem így gondolta, mert leküldte „angyalát”, aki megdorgálta ezért a népet (Bírák 2: 1.-verstől). Mert „nem irtották ki a népeket..., a mint utasította őket az Úr”, ezért felgerjedt a haragja ellenük (Zsoltárok könyve: 106: 34.). Viszont ők is meggyilkolták a tartományok királyait, mintegy harmincegy királyt északon és délen „*Királyaikat pedig mind elfogá és megveré és megöle őket*” (Józsúé 11: 17; 12: 1–24.). Miután berendezkedtek területeiken és magukhoz tértek, elkezdték megadóztatni és rabszolgasorsba kényszeríteni az őslakosokat.

Különösen Júda „fiai” voltak kíméletlenek a falvak, városok népeivel szemben. Ők, ha a nép nem menekült el, tízezzrel öldökölték le őket. Júda és Simeon „*Bézekben tízezer embert vágott le*” (Bírák 1: 4; – legfeljebb „fiaik”, Júda, Simeon ugyanis már rég nem éltek ekkor, Mózes is meghalt 120 esztendőskorában. Júda és testvérei Ábrahám után a harmadik generációban születtek).

A Holt-tenger déli részének a magasságában, attól nyugatra feküdt Nagy Arad és Arad (Bét-Jerohám), (Michael Roaf: *A mezopotámiai világ atlasza* 159. o.). Ez Júda törzsének kijelölt területe volt: „*a Júda pusztájára, mely délre van Aradtól*” (Bírák 1: 16.). Kananeus, Arad királya megütközött a támadó sereggel, melynek vezére fogadalmat tett az Úrnak: „*Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az ő városait*”. Az Úr meghallgatta a kérést, „*és eltörlé őket, és azoknak városait*” (Mózes IV. 21: 2, 3.). Nem tudtak mindenkit kiüldözni szülőhelyükről, sem Benjamin fiai nem bírtak el a jebuzeusokkal, Jeruzsálem lakóival, sem Júda népe a „völgyek lakóival”. „*Vala pedig az Úr Júdával, és kiűzé a hegység lakóit; de a völgy lakóit nem lehetett kiűzni, mert vas-szekereik voltak*” (Bírák 1: 19.). Júda népe nem hagyta annyiban, később csak megtizedelte a jebuzeusokat, bár aztán együtt éltek ők is, Benjámín népe is az életben hagyott maradékkal. Kissé északabbra terült el Hebron földje, az egykori Kirját-Arba. Arba nagy építető isten, óriás volt, miként fia, Anák és annak fiai is. A térségben volt található Mamré ligete, a rendkívül szép és gazdag vidék. A „völgyek lakói” vas-szekereik készítményét valószínű az istenektől tanulták.

A dorgálás után Izráel népe visszatért régi hitére. „*És elhagyták az Urat, és szolgáltak Baálnak és Astarótnak*” (Bírák 2: 13.). „Az Úr haragja utolérte őket”, nem maradt el a kegyetlen megtorlás.

A „pogányoknak” nevezett nép a maga szorgalmával és tehetségével igazi „kánaánna”, virágos kertté varázsolta a tartományt. Lakóhelyeik között sok volt az erődített város „égbenyúló” falakkal. Mi, e „pogányok” késői leszármazottai nehéz szívvel olvasunk a sok vérről és kegyetlen erőszakról, melyet több más nép között őseink ellen is elkövettek, megfosztva őket hajlékaiktól, szabadságuktól, királyaiktól és végső soron életüktől.

Az izráeliták sokáig ellenálltak Jahwénak és új vallásának, de néhány száz év múlva ők lettek Kazária leglelkesebb hittérítői. Királyi trónra, kagáni méltóságba (két uralkodó ült egy időben trónon) csak az után kerülhetett valaki, miután áttért Izráel hitére, és zsidó nevet vett fel. Az udvartartás és sokan mások is követték az uralkodók példáját. Zsidó iskolákat, zsinagógákat működtettek a birodalomban.

Dávid i. e. 1000 körül elfoglalta Melkizedek Sálemét. Bár az országot egységesen Izráelnek nevezték, még ebben az időben is két részből állt: Júdeából (Júda és Benjámín törzséből), és Izráelből (a további tíz északi törzsből; – még az Úr is külön emlegette a két népet).

Dávidnak szándékában állt templomot építeni Jahwénak, de az Úr Nátán próféta által megüzente a királynak, hogy nem ő, hanem majd fia fogja azt megépíteni (Sámuel II. 7: 13.).

Salamon, anyja Bathseba révén, aki hettita származású volt, egész életében kötődött az „idegen” népekhez. Így nem véletlen, hogy miután a zsidóknak sem tudásuk, sem hagyományuk nem volt kő-templomok építéséhez, Salamon a „pogány” tíruszi Hiram király segítségét kérte. A király sokoldalúan képzett, művelt uralkodó volt, a „szent számok és mérték” beavatott ismerője, építész, fémműves-alkimista, csillagász. Fő építészét Hiram Abifot is felajánlotta a munkához. A Jahwe tiszteletére szánt templom kánaánita mintára épült fel. A nagyobb szentélyek kelet felé tájolt bejárata két oldalára korábban „Aserákat”, élőfákat ültettek Baalat/Asera Anyaistennő tiszteletére, később a fákat oszlopokkal helyettesítették. Salamon temploma elé is került két monumentális rézből készült oszlop, a bejárat bal oldalára a Boáz, jobb oldalra a Jáchin. A templom hosszanti tengelyével, bejáratával az Ég sarkalatos pontjai felé tájolóldott.

A templom még el sem készült, Hiram Abifot meggyilkolták, mert nem akarta elárulni a mesterség legszentebb titkait az alacsonyabb rendű héber építészeknek. Ez valószínű így is volt, de a gyilkosság valódi oka inkább az lehetett, hogy a zsidó vének rossz szemmel nézték a „pogány” mintára, „pogányok” irányításával épülő templomot, a háborgásuk pedig egyre csak fokozódott. Hiram Abif utolsó feladata Salamon kánaánita rítus szerinti beavatása lett volna, amit így akartak megakadályozni. Később aztán büszkék lettek templomukra.

A szabadkőműves beavatások fontos mozzanata Hiram Abif szimbolikus meggyilkolása, majd a hajnalban felkelő Vénusz, az „újjászületés csillaga” erejével való jelképes feltámasztása volt.

A Szentek Szentjében helyezték el a Frigyládát, és ide költözött Jahwe (a) Sekinával, istennő társával, aki az egykori hitvesnek, Astarótnak és lányának, Anátnak egy személybe olvadt entitása volt.

Pontosan a Szentély alatt képezték ki a 9. Boltívet (kamrát), a templom ugyanis barlangrendszer fölé épült.

(A Királyok I. könyve 6. részétől részletes leírást olvashatunk a templomról. H. Abif tíz hatalmas réz tartályt is készített, melyek az udvaron álltak, magasságuk 3,5 méter, átmérőjük 3,8 méter volt, vajon mire szolgáltak? A *Biblia* a templom építése kapcsán aranyat és rezet emleget, a réz volt a zsidók „szent” féme, például a sátor oltárának minden része rézből készült, a „szent kenyerek” asztala viszont szín-aranyból.)

Kr. e. 597-ben Nabú-kudurri-uszur babiloni inváziója előtt a templom főpapja, Hilkija elrendelte, hogy fia, Jeremiás (a későbbi próféta) a templomőrség kapitánya katonáival rejtse el a Szentek Szentje kincseit. Ez megtörtént, és még listát is készített a kincsekről, a listán közölte a rejtékhelyet, amely a 9. Boltív volt.

(Az 1950-ben Kumránban előkerült Holt-tengeri tekercsek között van egy „Réztekercs”, mely igazolja Jeremiás feljegyzéseit.) A listát a Jeruzsálemi Rend tagjai és leszármazottai őrizték. A kamra Dávid és Salamon felhalmozott kincseit tartalmazta, ezen kívül rendkívül értékes iratokat (tekercseket, táblákat) is, valamint Hénoch hagyatékát, többek között egy tekercset és egy arany lemezt, utóbbin egy egyenlőszárú háromszögben a „Jah.Bul.On” véset látható, mely talán istenhármaságot jelent. Az egyenlőszárú háromszög Isten és a „hármaság” fogalmához kapcsolódott az ókorban. A háromszöget két koncentrikus kör övezi és egy négyzet zárja. Háromszög, kör, négyzet: az őstörténet legősibb szimbólumai, mindhárom sokrétű szimbolikus jelentéssel.

Jézus nazarénus hiten élt. Az egyház már létezett az ótestamentumi időktől fogva, Mózes IV. 6: 1–21. verseiben ír a „nazireusok” törvényeiről. Sámson is i. e. 1100 körül e vallás híve volt.

„Nazara” = „igazság”; nazarénus: aki az igazságot követi. Ezért volt olyan fontos Jézus számára az igazság hirdetése. Viszont semmi köze nem volt Názáret faluhoz, Ő nazarénus volt és nem „názáreti”.

A vallás tanai szerint „a Szentlélek az Istenség női aspektusát jelképezi”; hittek a lélek halhatatlanságában, feltámadásában és a túlvilági életben.

Jézus az egyház további vezetését Magdalai Máriára akarta bízni, amikor érezte, hogy le fogják tartóztatni (M. Mária magasan képzett tudós, az „apostolok apostola”, mágusnő volt, és származásánál fogva a maga jogán papnő), de Jézus halála (vagy eltávazása) után a feladat Jézus testvére, Jakabra maradt. Jézus gyakran mondta tanítványainak: „forduljatok Jakabhoz, az Igazhoz”. Ő lett a nazarénus egyház első püspöke, igen nagy tisztelet övezte, éveken keresztül vezette az egyházat a Mester szellemében és tanításai alapján. Jakabot i. u. 62-ben Saul/Pál lehajította a templom lépcsőjéről (de nem halt bele sérüléseibe).

Pál a damaszkuszi útig nem találkozott Jézussal, de egyszer csak megjelent Júdeában, és első perctől kezdve üldözte Jézust, Jakabot és híveiket. Mindent elkövetett, hogy lejárassa az egyházat, valóságos hadjáratot indítva ellene. A gyűlölet fanatizmusa hajtotta: „*Saulus pedig a fenyegetéstől és öldökléstől lihegve*” jelent meg a zsinagógában (Apostolok csel. 9: 1.). A Templom főpapja azzal bízta meg, hogy kutassa fel Jézus tanítványait, az apostolokat, és megkötözve hurcoltassa vissza őket a templomórség katonáival Jeruzsálembe.

Pál leveleiben „Krisztus apostola”-ként mutatkozik be és így ír magáról: „*Körülméltettem nyolcadnapon, Izráel nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus. Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző*” (Filippibeliekhez írt levél 3: 5, 6.). Az üldözést, mint Jézus és az egyház ellen elkövetett bűnét megbánta. Levelei erkölcsi, vallási figyelmeztetések, szép intő tanítások.

Jeruzsálemben a Görög Patriarchális Könyvtárban van egy eredeti, Jézus tanításait, életét tartalmazó könyv, címe: *Didakae* („Tanítások”), apokrif (nem kanonizált) gyűjtemény, szerzői részben szemtanúi voltak Jézus életének, még hallgathatták tanításait, vagy röviddel halála után éltek. A könyvben olvashatóak többek között Jakab írásai és Jézus igaz élettörténete. Itt említtem meg a Nag-Hammadiban talált, görögről kopt nyelvre fordított „Gnosztikus Evangéliumok”-nak elnevezett gyűjteményt, benne található például Tamás, Fülöp Evangéliuma, János Apokrifonja, Mária Magdaléna Evangéliuma (stb.). Az Evangéliumok Magdalai Máriát prófétaónekként mutatják be „aki mindent tud”, és Jézus „társa”-ként emlegetik.

Pál damaszkuszi útján személyesen találkozott Jézussal. A találkozás olyan nagy hatással volt rá, hogy megkeresztelkedett, és amilyen szenvedéllyel gyűlölte és üldözte eddig, ez után éppen olyan odaadással lett a híve, hirdetője, sőt túlzásokba esett, és valótlan dolgokat kezdett állítani Jézus életével kapcsolatban, ezért hiteltelennek, hazugnak nevezték és megkövezték. Valóban nem ismerhette Jézus tanításait, mert ugyan számtalanszor említi Krisztust: „*a mi húsvéti bárányunk, aki megáldoztatott értünk*”, de leveleiben egyetlen Jézus-i gondolatot, tanítást, példázatot, mondást, útmutatást nem idéz tőle, nem ír a Jézus-i szeretetről, befogadásról, mintha az élő Jézus nem is lenne fontos számára, csak a kereszthalált halt Krisztus, aki halálával megváltja a bűnöket. „*Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek*

bocsánata” (A Kolossébeliekhez írt levél 1: 14.). Nem lehet csodálkozni Pál „véres” felfogásán, hiszen ő a Mózes-i törvényeken nőtt fel, ezeket tanulta a rabbi-képzőben. Már a Sínai-hegynél történt szövetségekötésnél is áldozati állatok vérével hintették be a nép közül kiválasztott hetven vezető embert és a papokat (Mózes II. 24: 8.). Mózes, Áron korától ugyanígy az áldozati állatok vérével „hintették be a tisztátalanná vált” tárgyakat a sátorban hogy „megtisztuljanak”; a főpap, aki egy évben csak egyszer mehetett be a Szentek Szentjébe hasonló célból vért vitt magával. Ezért mondja Pál: „*vérontás nélkül nincs bűnbocsánat*” (Zsidókhöz írt levél 9: 22.).

Jézus cselekedeteivel, a nem kirekesztő, mindenkire egyformán kiterjedő szeretetével, azzal, hogy ellene volt a vérontásnak, a véres áldozatoknak, hogy szombaton is gyógyított már megújította az elavult nézeteket. Nem véletlen, hogy magára zúdította a farizeusok haragját. Mani is idejét múltnak tekintette az Ótestamentum különböző előírásait, melyek ráadásul torzultak is a sok fordítás, a különböző átírások és értelmezések miatt.

Napjaink júdeo-keresztény vallása a Pál-i ideológiára épült. Pál Jahwét, a zsidók nemzeti Istenét egyetemes Istenként minden nép fölé helyezte. Jézusra ruházta a húsvéti áldozati bárány szerepét, és „bűnbak”-ként Ő lett, aki „elveszi a világ bűneit”. Pál tanait Nagy Constantín római császár szilárdította meg (aki csak halála előtt vette fel a keresztséget). Kr. u. 325-ben a niceai zsinaton döntöttek el, hogy a körülbelül ötven evangélium közül melyek kerüljenek a *Bibliába*. A zsinat résztvevőinek többsége megszavazta Jézus „istenfiúságá”-nak elméletét és azt, hogy az Anyaistennő maradjon ki az istenhármaságból.

Az alexandriai zsinaton Epiphanius egyházatya „*kiátkozta a Jézus-i szkítizmust* (Badiny J. F.: *Jézus Király...*).

A római-zsidó háború Kr. u. 66-tól 70-ig tartott, Josephus Flavius szerint 1 356 460 zsidó lelte halálát a háborúban. A főpapság és arisztokrácia egy része viszont nem várta meg, hogy áldozattá váljon, még időben elmenekült, főleg Nyugat-Európa tengerpart-menti országaiban találtak új otthonra. Sokáig jó katolikusokként, csendben meghúzták magukat, de idővel tekintélyre, egyre nagyobb vagyona tettek szert, hangzatos neveket vettek fel, arisztokratákkal házasodtak, és megalapították Nyugat-Európa vezető dinasztiáit. Így tettek a Hrolf More család tagjai is, St. Clair-re változtatva nevüket. Továbbá így emelkedtek rangra Champagne grófjai, Gizon lordjai, Payen lordjai, Fontaine grófjai, Anjou grófjai, a Bouillon család, akik Jézus-i örökségüket a Meroving királyokon keresztül nyerték, továbbá a Briennek, Joinvillek, Chaumont, Toulouse, Narbonne grófjai, a Habsburgok és mások. Felvették a „Rex Deus” címet, megajándékozva magukat az egykori pap-királyok méltóságával. Ezen családok tagjai és leszármazottai lettek a szabadkőműves páholyok nagymesterei (Gardner). Fontos megjegyeznünk, hogy a menekülők annak idején a Mózes-i törvények mellett az ősi, Hénoch-i, Melkizedek-i asztrálmitológiára épülő vallási örökséget, valamint a nazarénus vallási tanokat is magukkal vihették (Jakab, mint említettük ennek a vallásnak volt püspöke). Szilárd, tiszta és nemes célkitűzésük az ősi szakrális-kultikus hagyományokra épülő „titkos” tudás megőrzése volt. A szabadkőműves tevékenység évszázadokon keresztül erre irányult, ezt szolgálta.

Kr. u. 1071-ben a szeldzsuk-törökök feldúlták, kirabolták Jeruzsálemet. II. Orbán pápa és a Rex Deus családok tagjai aggódva figyelték az eseményeket. A pápa hadba szólította Európa uralkodóit „a Szent Sír felszabadítására”. Bouillon Gottfried lovag, Alsó-Lotharingia hercege állt a sereg élére, és 1099-ben győzelmet aratott a muszlimok fölött (ez volt a keresztések legnagyobb győzelme, bár még volt nyolcadik hadjárat is). Gottfriedet ki is kiáltották Jeruzsálem

királyának, de ő csak a „Szent Sír Védelmesője” titulust vállalta. Megalapította a máig létező Sion-rendet, Hugues de Payen lovag pedig a Templomos Lovagrendet. Kilenc templomos nagy feladatra vállalkozott. Gottfried révén tudtak az egykori Salamon-templom alatti 9. Boltív létezéséről, ahová Jeremiás a templom kincseit rejtette, ásatást szerveztek felkutatására. 1118-ban engedélyt kértek II. Baudouin du Borg jeruzsálemi királytól (eredetileg ő is francia lovag) az ásáshoz. Nem volt egy egyszerű feladat, mert a föld felszínén már semmi sem volt látható az egykori templomból. (A babilóniak a réz oszlopokat, tartályokat is elhurcolták.) Szegénységi, szüzességi, engedelmisségi fogadalmat tettek. Kilenc évig ástak (a 9-es kultikus számként eredetileg az Enneád-ra, a kilencrétegű világegyetem nagy külső mennyországára utalt. Mani szerint a 9-es a Tökéletes Ember száma).

1127-ben vezetőjük, Hugues de Payen üzenetet kapott, hogy térjenek haza. Champagne grófja fegyveres védelmet szervezett számukra Jeruzsálemtől francia földig. „*Többládányi ősi könyvet... s legfőképpen minden kincsek kincset: a Frigyládát*” is magukkal hozták (? – Payen). A „többládányi” négy ládát jelentett, melyeket egyenként csak hat-hat ember volt képes megemelni. Kérdés, hogy a félelmetes, halálos erők eszköze, a Frigyláda egyáltalán Franciaországba került-e? Szinte biztos, hogy nem, körülbelül 2500 éve, hogy eltűnt.

A Troyes-ban székelő Champagne-udvar felkészült a kabbalista szövegek fordítására. Sebtében alapítottak egy iskolát a júdaizmus tanulmányozására. A Champagne család tagja, St. Bernard ciszterci tudós apát értelmezte Salamon (valójában Hiram) kőműveseinek szent geometriáját. A Pireneusok tövében, Franciaország délkeleti részén korábban (Kis Pipin uralkodása idején) létrejött egy zsidó királyság, neve Septimania (Midi) Narbonne fővárossal. Guilhelm de Toulouse de Gellone megalapította a Szent Guilhelm Júdai Akadémiát Gelloneban. Az akadémia tudósai nagy segítséget jelentettek a szent iratok értelmezésében.

A római hagyományú „román” stílust a XI–XII. században a gótika váltja fel. A román-kori templomoknál a súlyos tetőzet a hatalmas faragott kövekből épült falakra, a tömör, vastag oszlopokra, a félköríves, dongaboltozatú belső szerkezetre támaszkodott, és mindezeket még alulról alátámasztotta a földfelszín alatti gigantikus kőpillérekkel, ciklopikus méretű kövekből épített alapzat. (Mostanában több ismeretterjesztő filmet lehet látni a korabeli építészetéről.) A román három-hajós belső terek sötétek a kisméretű ablakok miatt. A bejáratot és a belső teret díszítő oszlopok dúsan faragottak. Ezt a stílust váltotta fel a könnyednek tűnő levegős gótika égbe törő csúcsíveivel, oszlopkötegeivel, csodálatos rózsá- és csúcsíves ablakaival, melyek napfényel, „túlvilági színekkel és ragyogással” árasztják el a templombelsőket.

A templomosok jóvoltából egymás után épültek a Notre-Dame típusú gótikus székesegyházak. A „Dame” kifejezés alatt Magdalai Mária neve is értendő. Narbonne közelében Rennes-la-Château templomát 1059-ben például Mária Magdolnának szentelték. A nagy katedrálisok közül a Chartres-i épült a legszentebb helyen. Az ókorban egy dolmen és egy ősi Anyaistennőnek épült szentély állt itt, a terület isteni légkörét már a druidák is ismerni vélték, így ősidők óta zarándokhely volt. Majd román stílusú templom épült először, ezt építették át gótikussá és öt hajóssá. A gótikus templomoknál a vékonyabb falak, a karcsú oszlopkötegek nem lettek volna elegendőek a súlyos tetőszerkezetet alátámasztására, így a korábbi vastag falak, tömör oszlopok helyett kívülről, támpillérekkel biztosították az épület stabilitását.

A Chartres-i dómban mintegy 8000, főleg szenteket ábrázoló szobor, dombormű látható a külső, belső kiképzésen. Közöttük van egy Melkizedeket ábrázoló szobor is kezében kelyhet tartva, abban pedig kő vagy kenyér látható. Valószínű élt a kenyérral és borral való áldozás

szentségével, de ez még legalább 2000 éven át nem jelenthette „Krisztus megtört testét, kiontott vérét”, mert Melkizedek Krisztus előtt 2000 körül élt.

A kenyér és bor, mint áldozati szimbólum Egyiptomban is ismert volt, de valószínű az „élet kenyere”, „élet italt” jelentette. Melkizedek beavatott alkimistaként maga is készíthetett fehér port, amiből az „élet kenyere”, „élet itala” készült. A Chartres-i katedrálisban található egy dombormű, melyen a Frigyláda látható, amint a szokásos módon, rudakon négy (vagy hat) ember vállra emelve viszi, viszont sehol nincs nyoma a továbbiakban, sőt a *Bibliában* már jóval korábbról sem emlegetik. Azt tudjuk, hogy Dávid még táncolt előtte, miután Bahalából felhozatta Jeruzsálembe; arról is tudunk, hogy Salamon a Szentek Szentjében helyezte el. Viszont joggal vetődik fel a gyanú, hogy Jeremiás idejére már meg sem volt, vagy ha igen, úgy ő rejtette el nagyon alaposan, és akkor ott kellene lennie valahol egy titkos sziklabarlangban több méter mélyen az egykori templom alatt.

A templomosok jó része megtartotta tiszta, önzetlen törekvéseit. A szigorú fogadalmak ellenére számuk nőtt, sokan akartak templomosok lenni. Az anyagi ügyleteket a Rend pénzügyi szakemberei vezették. Óriási felajánlások érkeztek különböző pártfogóktól, vagyonuk felbecsülhetetlen nagyságúra nőtt. Nemzetközi bankhálózatot alapítottak, a pénz forgalmazása, pénzügyi tanácsok és kölcsönök adása óriási hasznot hajtott számukra. Amíg építkezésekre és kultúrára fordították, addig a pénzzel tiszta ügyet szolgáltak. Később a szabadkőművesek bizonyos csoportjai a nemzetközi pénzvilág kézbe tartói, irányítói lettek a *maguk hasznára*.

A templomosok birtokába ritka értékes kincsek jutottak, és itt most nem az aranyrudakra gondolok. Több évezredes, évszázados tudás anyaga: ősi héber, arámi, arab, kopt, görög, perzsa nyelvű írások táblái, tekercsei; de voltak későbbiek is például Nagy Heródes korából, és ha igaz, Jézus sajátkezű írása, a „Q-dokumentum” és a „Magdolna-naplók” is közöttük voltak. A felbecsülhetetlen, dokumentum értékű, első kézből származó írások tartalmazták többek között Jézus igaz élettörténetét, mielőtt azt átírhették volna. Az írásokban nincs szó szüztől való születésről, feltámadásról (a görög nyelvű *Didakae* sem tartalmazza). A mesterek a tekercsek tartalma alapján dolgoztak, bár tudták, hogy magukra fogják vonni a Szentszék haragját. Jézus tanításainak szellemét követték, akinek az igazság volt a legfontosabb mindenek előtt.

Az üldöztetés be is következett, 1307. október 13.-án hajnalban egyszerre tartóztatták le őket. A pápa, V. Kelemen az írásokat akarta megszerezni; – IV. (Szép) Fülöp francia király viszont, akit nem annyira filozófiai elvek vezéreltek és valószínű nem zavarta a templomosok vallási állásfoglalása, csupán a Rend mérhetetlen vagyonát akarta lefoglalni. Koholt vádak alapján börtönbe zárták, megkínozták, kegyetlenül vallatták, majd élve-elevenen máglyán égették el vezetőiket, kevesen tudtak megmenekülni az inkvizíció elől. A kincs őrzői, a Sion-rend vezetői szerencsére értesültek a közelgő veszedelemről, és ki tudtak menekülni a kinccsel együtt az országból. Skóciába hajóztak, William St. Claire, Rosslin grófja 1441-ben kápolnát épített a kincs befogadására.

A kápolna a Salamon-templom pontos mása lett, szintén egy barlangrendszer fölé épült. Itt, bent az épületben áll a két csodálatos oszlop, a Boáz és Jachin, a „Kőműves Oszlopa” és a „Tanítvány Oszlopa”. A Boáz függőlegesen bordázott mintázatú, a Jachin-on virágmotívumokból álló mintacsík kígyózik fölfelé spirálisan. Az épület alatti barlangban itt is kialakították a „9. Boltívet”, ahová elrejtették az értékes táblákat, iratokat.

A közelmúltban többször terveztek ásatásokat a kápolna alatt, de soha nem kaptak hozzá engedélyt, így nem lehet biztosan tudni, van-e ott „9. Boltív”, és ott vannak-e az értékes dokumentumok. A St. Clair-ek, mint említettük az izráeli Hrolf More család leszármazottai voltak, Normandiából érkeztek Skóciába 1062 körül, majd felvették a Roslin grófja címet (a Roslin jelentése: „Ósi tudás hordozója”). Hamarosan megalapították a skót szabadkőműves páholyt, melynek évszázadokon át ők voltak a nagymesterei (Gardner).

A nagy művészek közül Leonardo da Vinci, Botticelli is a Sion-rend nagymesterei voltak. További ismert szabadkőművesek: Shakespeare, Wagner, Mozart, Beethoven, V. Hugo, Debussy, Gershwin, Houdini, Disney, Kossuth és még sokan mások.

A kőművesek három fokozata már Hiram Abif idejében is ismert volt:

1. Tanonc, nevezik Tanítványnak is;
2. Emelkedett fokozat, máshol Céhtárs;
3. Mester fokozat.

A Mester fokozat tagjai magasan képzett beavatottakként birtokában voltak a Hét szabad művészetnek, ismerték az egyetemes törvényeket: a Szent geometriát, a kozmikus egyenlet „szám, mérték és isteni súly” arányát; a különböző szimbólumrendszereket. Ők voltak az épületszobrászok, a külső–belső falak díszítő elemeinek készítői, de az egész konstrukció alapjának, arányainak tervezői is. A mesterek a középkor legjobban fizetett kézművesei voltak. Hogy milyen óriási lehetett a megtalált kincsek értéke igazolja, hogy ebből és persze a felajánlásokból fizették az elképesztő mértékű építkezések költségeit. A franciaországi katedrálisok többségét a „Salamon gyermekei” nevű céh építette. A templomosok segítettek céhekbe szerveződni a kőműveseket, rituálékat adtak át nekik, végül össze is olvadt a két rend.

Robert de Bruce 1306-ban Skócia és Írország királya lett (Walesben nem sikerült uralomra jutnia). Beiktatja a Rózsakeresztes Rendet. Nem született fiúgyermek, így lányának fia indította el a Stuart királyi dinasztiát. Skócia Stuart királyi háza a Meroving ágából és kelta királyi vérvonalból jött létre.

A Stuartok uralma alatt virágzik a szabadkőművesség, már az 1300-as évektől alakulnak páholyok. Az említett Rózsakereszt- és a későbbi Templomos lovag-, Királyi Boltív Rend (utóbbi jelvényében ott van a Frigyláda) már magasabb fokozatokat képviseltek. A Stuart-rendet VI. Jakab anyagilag is támogatta azzal a meghagyással, hogy kórházakat kell alapítani az adományból. I. Stuart Károly uralkodása idején (1641-től) rendszerbe foglalták a rítusokat. II. Stuart Károly is biztos támaszt jelentett a rend számára. A hermetikus tudomány, az alkímia vonzotta az uralkodókat, tudósokat, komoly kutatásokat végeztek, felfedezéseket tettek. Egy pár név a legnagyobbak közül: Sir Francis Bacon, Sir Isaak Newton, Robert Boyle, Robert Hooke, Sir Robert Moray, Elias Ashmole, Vilmos herceg, Brouncker vikomtja, Cristopher Wren.

1714-ben I. György, Brunswick-Lüneburg hercege, a németországi hannoveri választófejedelem fia lép Britannia trónjára. Megalakul az Angol Nagypáholy, majd az Egyesült Nagypáholy, de hamarosan kezd érezhetővé válni a hanyatlás, mely jelenség abból adódhatott, hogy a német kőművességből hiányzott a magas színvonalú hermetikus tudás. Igyekeztek háttérbe szorítani az igazi, nagy tudósok által képviselt előző, a Stuartok támogatása alatt felvirágzott szabadkőművességet, mely szavatolta azt a tudást, melyet Thoth tudása és

bölcsessége indított el és inspirált. Filozófiájukból egyre inkább kiszorultak a „logikátlan” henochi elemek, és előtérbe kerültek a Pál-i júdeo-keresztény tanok. (A Hannover családnevet 1917-ben változtatták Windsor-ra.)

A *Fredegár Krónika* (Fredegár: burgundi írástudó volt a VII. században) megbízható leírást ad a Meroving dinasztia kialakulásáról, mely férfiágon Jézus-i vérvonal, női ágon sicambriai eredetű. Nevüket egy Kr. e. 380 körül élt törzsi királynőről, Cambráról kapták, a nép a Fekete-tengertől északra fekvő szkíta területen élt. A térségnek vegyes volt a népessége, éltek itt keleti- és nyugati gótok, szarmaták, kelták, ősbolgárok („bolgár”: kevert, de túlnyomóan hunok voltak) és más szkíta-fajú népek. A sicambriai frankok nyugat felé vándorolva Pannóniába kerültek, majd Kr. u. 388 körül a Rajna vidékén állapodtak meg, Köln lett a fővárosuk. Meghódítják a mai Belgium és Észak-Franciaország területét. Genobaud király lánya, Argotta feleségül megy a Jézus-i leszármazott Faramund királyhoz (uralk. 419–430 között). A Jézus-i leszármazás vonala: Jézus, Jézus fia: József, az ő fia: Józsué, majd Aminadab következik a trónon. (János Jelenések 12:1–12. burkoltan beszél M. Magdolnáról és fiáról; – L. Gardner *A Szent Grál vérvonala* 104–105. oldalain részletesen ismerteti a Krónika Jézus leszármazottaira vonatkozó történetét, de *Fredegár Krónikáján* kívül még több más forrást is említ.)

A Meroving dinasztia Faramund és Argotta házasságával kezdődik, az unoka, Meroveus ad nevet a dinasztiának. A nazarénus vallás egyik szigorú előírása volt a vegetáriánus étrend, tartózkodás a szeszes italok fogyasztásától, és hogy nem vághatták le hajukat (Sámsonnak az álnok Delila levágta, el is veszítette erejét). A Merovingoknak sem volt szabad levágnatniuk a hajukat, ők a királyságukat veszítették volna el. Ezért „Hosszú hajú varázsló-királyoknak” nevezték őket, ráadásul az egyház rájuk sütötte a „Bálványimádó praktikák követői” jelzőt. Kétségtelen, filozófiájukban jelen volt a szkíta-föld mágusi tradíciója (Jézus családjában is volt egy Honi nevezetű „esőcsináló”, körrajzoló mágus), a nazarénusok vallása és a druidakelta hagyomány. Kapcsolatot tartottak okkult, ezotrikus személyekkel, ráolvasókkal, látnokokkal, és Jézus példáját követve mindig nagy megbecsülésben részesítették a filozófus mágusokat. Mindezekről függetlenül nem voltak pogányok. Legfőbb törekvésük az oktatás, a mezőgazdaság fejlesztése, a tengeri kereskedelem fellendítése volt.

Frank földön is virágzott a szabadkőművesség, főleg miután a Brit-szigeteken hanyatlásnak indult, aminek következtében az 1720-as évektől többen átköltöztek. A tudományokban is jártas St. Germain gróf, a szalonok sziporkázóan szellemes alakja nagymestere volt valamely nagypáholyának, mint ahogy Rákóczi „mester” is.

Kézműves szimbólumok: a „penge” és „kehely”, a férfi és női minőség jelképei. Továbbá a körző és vonalzó, melyen szerintem a „penge” és a „kehely” ábrája látható egymásba fordítva. Szép elgondolás lenne a férfi–női minőség egységének kifejezésére. A bezárt penge és kehely, azaz két egyenlőszárú háromszög egy ábrában adja a hexagramot. Talán ez az isteni elv nyilvánul meg a Nag-Hammadiban előkerült kopt nyelvű gnosztikus Miatyánkban, mely így kezdődik: „*Mi Atyánk és Anyánk! Szenteltessél meg a kétszeri hármasságban!*”

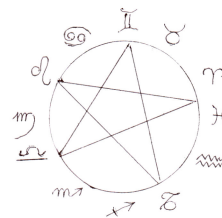
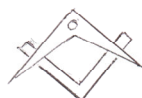
A Frigyladához tartozó Urim kő a férfi isten jelképe, a Thummim pedig a Mennyek Királynőjének szimbóluma volt, férfi–nő egységét hangsúlyozva. A korai kőművességben mindig előtérben állt a **férfi és női minőség egysége**, egymást kiegészítve, mindig együtt jelentek meg, így hangsúlyozva a polaritás ellentétes erőinek kiegyenlítődését. Maga a JHVH istennév is a Jahwe és Hawah (Éva) nevekből alakult ki, tehát szintén férfi és nő együttesét

jelenti. A régi zsidóknak meggyőződésük volt, hogy a Salamon templom szentélye Jahwe és Sekina otthona volt. Mindezen példák arról tanúskodnak, hogy a kezdet-kezdetén még az izráeliták hitvilágában, filozófiájában is egyensúlyban volt a férfi–női entitás. Később a női kiszorult, és következett Jahwe egyeduralma, a sötét patriarchális korszak.

Az ötágú csillag kialakulását összekötik a Vénusz útjával, melyet a képzeletbeli zodiákus körön belül jár be, az utat nyolc év alatt teszi meg (Christopher Knight és Robert Lomas: *A múlt üzenete* 224. o.). Kiindulását az Ikrek csillagképhez kapcsolják, Ikrek után a Mérleg, majd a Kos–Halak közötti tér következik, innen az Oroszlán, majd a Bak csillagkép, és vissza az Ikrekbe (szemléltetés a dolgozat végén). A pentagram a kőművességben a Vénusz jeleként a megújulás, feltámadás szimbóluma. A feltámadás eszmeisége nyilvánulhatott meg Jézus igéjében: „És adom annak a hajnalcsillagot...” (János jelen. 2: 28.). Az ókorban az ötágú csillag a tudás szimbóluma volt. „Az újjászületett ember, az ‘Ős’ ember örökkön létező egyetemesség szimbóluma” (Mani).

Az Ikrek csillagképet a tudással hozzák összefüggésbe (^d EN.ZU a „Tudás Ura” és az Ikrek csillagkép istene volt), a Labat szótárban, a 306. szám alatti képjel egy ötágú csillag ábrája, egyik hangzósítása: ÁR/AR. A magyARok csillagképe az Ikrek – a hunoké a Nyilas –, a magyar pedig a „tudás népe”; így kapcsolódunk mi az ötágú csillaghoz. A pentagram fontos szimbóluma volt az „indoeurópai” népeknek. Az egyenlőszárú háromszögnek számtalan szimbolikus jelentése van, amiből egyet említek: az istenség jele, és nem mindegy, hogy a csúcsa milyen irányban áll. Minden szabadkőműves nagyteremben jelen van a fekete–fehér kockás padló, a mintázat az egymást kiegészítő ősi poláris ellentétpár egységének jelképe. Maga a nő és férfi is poláris ellentétpárt alkot, egységben egymással. Sötétség nélkül nem becsülnénk a világosságot; gonoszság nélkül nem tudnánk értékelni, milyen kincs a jóság.

A szabadkőművesség sokáig magát a tudás jelentette, később is nagy szerepe volt a kultúra ápolása terén. Akadémiákat működtettek, kórházakat alapítottak; részük volt a különböző országok ipari fejlődésének fellendítésében. Elég hamar (az 1700-as évektől, vagy még korábban) elindult a szakadás közöttük. Tudunk róla, hogy ma is vannak, akik továbbra is adakoznak, és őrzik a titkos tudást (ideje lenne már, hogy ne őrizték annyira!), ők a „jó” oldalán állnak. Van viszont a „sötét” oldal, akik a tiszta eszméket pénzhatalmi törekvésekre váltják fel, és gazdasági, politikai világuralomra törnek. Vásárolják, gyűjtik az aranyat. Ma már nem titok a régi alkímiai műhelyek technológiája, de kérdés, hogy a genetikai hanyatlás miatt ki tudná-e váltani ma is azt a regeneráló hatást, mint korábban. Jó lenne, ha a jó szándékú, az eredeti tiszta szellemi törekvéseket követők végre közkinccsé tennék a „rejtett tudást” a remélhetően rövidesen bekövetkező kitisztult világ számára.

Penge, kehely; – és a kettő egyben, a szabadkőművesek egyik szimbóluma.

A PÁTRIÁRKÁK LESZÁRMAZÁSI VONALA

Elemzéséhez alapvető forrás a *Biblia* és a sumer királylista: *A sumer irodalom kistükre 22.* (*A hajdankor királyai*; – sumer eredetiből fordította, az előszót és a jegyzeteket írta Komoróczy Géza). E két mű szolgálhatott kiindulásul az ókori és későbbi szerzőknek a Közel-Kelet dinasztiáinak tárgyalásához, de voltak egyiptomi (Egyiptomban több is), asszír királylisták. Napjaink kutatói számos ritka forrást használhatnak fel, és érdekes új adatokkal egészíthetik ki az ismert történeteket, egészen új megvilágításba helyezve az ókori eseményeket. Példaként felsorolok néhány könyvcímet: *Cham Tabula Smaragdina Hermetisze*; *Midrás*; *Ha-Qabala*; *Sefer ha Zohár* („Ragyogás könyve”); *Talmud*; *Targum*; *Ben Szira ábécéje*; *Ginza*; *Thoth könyve*; *Halottak könyve*; *Aveszta*; *Ádám könyve*; *Nazum al-jawahir*; *Kumráni Apokrif Genézis*; *Kebra Nagast*; *Ptah-hotep bölcsessége*; *Jubileumok könyve*; *Damaszkuszi irat*; *Számok könyve*; *Paradicsomi dolgozatok*; *Asszír eponim kánon*; *Sém parafrázisa*; *Josephus Flavius: A zsidók története*; *A zsidó háború*; *Ipuwer papirusz*; *Egyiptomi nyelvtan*; *Parszifal*; *M’arath Gazé*; a Nag-Hammadiban talált „*Gnosztikus Evangéliumok*” (stb.).

A legújabb szerzők közül egy páran bevallottan beléptek valamely szabadkőműves páholyba csak azért – mint mondják –, hogy az ősi tudás birtokába jussanak.

Laurence Gardner napjaink szerzője. Művei: *A Grál-királyok eredete*; *A Szent Grál vérvonala*; *A Szent Frigyláda elveszett titkai*; *A Grál-enigma*. Megszámoltam, az első három könyvben mintegy 743 különböző (!) művet sorakoztat fel forrásként. Ez óriási forrásanyag a kutatók számára. Amit viszont nem tudok elfogadni teóriájából az, hogy Jézust Dávid vérszerinti leszármazottjának tartja, és ez végig alaptémája írásainak.

A sumer királylista nyolc királyt ismertet az özönvíz előtről. A királyság öt városban oszlott meg. A nyolc király 240 200 éven keresztül uralkodott (az elképesztő nagy számot 25–30 000 napévre számították át).

Az öt királyság istenségei: ENKI, ENZU/Nanna, NINURTA/Ningirszu, UTU/Šamaš napisten, NIN.HURSAG anyaistennő, INANNA termékenység istennő. Az alattuk kormányzó uralkodók is istenek voltak: Enmeluanna, Enszipazianna (jelentése: Pap-király, az Ég istenének fője). Nem sorolom tovább. Ezt a korszakot egy nagy áradás zárta le. „*A vízözön áradt el fölöttük*” (*A sumer irodalom kistükre: A hajdankor királyai*; – sumer királylista). Az i. e. 4000 és 3500 között bekövetkezett özönvíz hajója Utnapistim, Ubartutu király fia volt.

A vízözön elmúltával „*a királyság (újra) alászállt az égből*” (királylista). Kiš-ben alakult meg az első királyság, de földi eredetű uralkodók alkalmatlanok voltak a vezetésre, ezért a királyság megbukott, visszaszállt az Égbe, Niszaba istennő lett a térség uralkodója. Őutána is égi eredetű királyok váltották egymást Kiš trónján, mint például Maskakatum, Kullasszianibel (stb.), összesen huszonhárom király. Az első ismerős név a „földlakó” Ataba/Adaba, az Adáma, azaz Ádám, uralkodói címe: szanga-lugal (pap-király).

Ádámtól kiindulva először az Ábrahámig vezető leszármazási ággal foglalkozunk. A *Bibliá*-t vesszük alapul, Mózes I. könyve V. része szerint, kiegészítve Laurence Gardner: *A Grál-királyok eredete* című könyve alapján.

Ádám és Éva fiai: Hevel/Ábel, Lebhúdhá, Nória és Sat-náal/Szét.

Szét/Szeth; leszármazottainak sora: Enós, Kénán, Mahalálél, Járed, Énókh, Methuséláh, Lámech, Noé.

Az özönvíz előtt általában 900 éveket éltek a pátriárkák. Noénak a *Biblia* három fiút tulajdonít; mi most Sém vonalát követjük.

Sém harmadik fia, Arpaksád két évvel az özönvíz után született. Ezen az ágon vezet a sor Ábrám/Ábrahámig.

Arpaksád utódai: Séláh, **Héber/Eber/Abhár**, Péleg, Réu (az ő hitvese volt Ora, Ur-Nammu lánya; – erről nincs szó a *Bibliában*), továbbá Sérug, Nákhor, Tháré és a „héber” Ábrám. A *Biblia* tehát Ábrámot – neve később Ábrahámra változott – már hébernek nevezi, talán ez nem is véletlen, hiszen anyja, Jáwnu Héber/Eber/Abhár ágának leszármazottja volt. De a korábbi „Héber” név nem jelölt feltétlenül faji meghatározást. Kétségtelen, úgy tartják, hogy Noé fia, Sém ágán kezd a héber etnikum kialakulni, innen kapták nevüket is: Sem-iták. De mitől váltak volna héberré? Csak úgy hirtelen héberré válik valaki? Ábrahám atyja „vándorló arameus volt”, az észak-nyugati arámi területekről került Dél-Mezopotámiába. Ábrahámnak viszont nagy megrázkódtatást jelenthetett, amikor az Úr megszólította, majd szövetséget kötött vele. Ez már elég nagy esemény lehetett ahhoz, hogy elkezdődjön egy új irányvonal más ideológiával.

Folytatva a sort: Ábrahám és Sára fia Izsák; Izsáknak két fia volt: Ézsau/Edom, az elsőszülött és Jákób, aki nevét később Izráel-re változtatta. Ennek oka a következő: az uralkodói/törzsfői jogcím, maga a tartomány és minden uralkodáshoz kötött előjog női ágon öröklődött, anyáról lányára szállt, mindig a legfiatalabb lány révén. Jákób ezért vette fel második felesége, Ráchel nevét, mert ő volt a fiatalabbik lány, a mesés gazdagságú Hebron és Mamré-ligetének örökösnoje. Így lett Jákób neve Is-Rachel/Izráel.

Kiegészítve az eddigieket Gardner alapján: Noénak nem három, hanem két fia volt: Sém és Kánaán, Kánaán utódai lettek az I. babiloni dinasztia tagjai.

Tárénak Jáwnu-val kötött házasságából született Ábrám. Táré másik hitvese egyiptomi hercegnő, Tóhwait/Nfry-ta-Tjenen, a turáni Cham lánya volt (!), ebből a házasságból született Szárai/Sára, aki tehát így féltestvére volt Ábrahámnak (az apa lehetett azonos, de az anya nem). Tóhwait másik hitvese I. Amenemhat, Egyiptom fáraója. Közös gyermekük I. Szenu-szert/Uzertezen (a XII. dinasztia királya, uralk. i. e. 1971–1926 között). Ábrahám Sárával ez időben látogatott Egyiptomba, és Sára valószínű feleségül is ment másik féltestvéréhez, a fáraóhoz.

Ábrahám másik hitvese, Hágár a Nimród utódok egyiptomi leszármazottja volt. Ábrahám és Hágár fia: Ismael (Is: isten; ma: a magyarokra vonatkozik; el: híve, elkötelezettje).

Ábrahám harmadik felesége Ketúra volt, aki nem lehetett királyi leszármazott, mert ugyan több közös gyermekük is született, de a dinasztiai alakulásában nem volt szerepük.

Ismael a 12 arab fejedelemség megalapítója volt;
Ézsau /Edom a 12 edomi királyságé;
Jákób pedig a 12 izráeli törzs pátriárkája volt.

(Izráelnek Dína törzsével együtt tizenhárom törzse volt, sőt még egy tizenegyedikről is beszélnek; de a 12-es, a „szent” kultikus szám határozta meg a törzsek számát, akárhány is volt egyébként.)

Ádám: ENKI isten és egy földi nő fia, tehát félisten volt. **Éva:** ENKI és NIN.HURSAG istennő lányaként született, tehát tiszta isteni vérvonalból származott. Ez azért volt fontos, mert az ő- és ókorban a trón női ágon öröklődött, a leszármazást női ágon tartották számon. Az istenek pedig a „szent” származással nagy és jelentős dinasztiákat akartak elindítani. (A NIN szó jelentése: úrnő, uralkodónő; de férfi istenek is viselték a nevükben, mint például Ningirszu, Ningiszida, a NIN szó ez esetben a trónörökösi státust jelentette. Ningirszu ENLIL trónörökös fia volt, de nem ő került trónra, hanem Marduk. Nem szívesen fogadom el, hogy a két istenség ugyanaz a személy lett volna.) Miért omlott össze először a földi királyság? Talán elsősorban azért, mert a földi eredetű uralkodók nem rendelkeztek azzal a szellemi képességgel, amivel alkalmasak lettek volna az uralkodásra. Minden nagy kataklizma után új emberiség lép a színre, de az idő még sokáig nem termeli ki magából a szellemileg magasrendű embertípust. Ezért történt, hogy az istenek először saját fiaikat állították a földi irányítás élére, majd kapcsolatot teremtettek földi kiválasztott előkelő nőkkel, és az így született félisteni utódok már rendelkeztek az istenek szellemi adottságaival. Ozirisz példájából leszűrhetjük, hogy részben legalábbis megistenült földi királyok, hősök voltak. Ozirisz/WS.IR/US.IR/Ős AR ugyanis Erpat.Sab.Er/Árpád Zab-Úr utóda volt, és Mezopotámiából a Zab-folyók vidékéről került Egyiptomba, ahol a pre-dinasztikus korban fejedelemséget alapított Alsó-Egyiptomban, vagyis a Deltában.

Még **Káin**ról kell szólnunk, akiről szögezzük le, hogy **nem volt testvérgyilkos!** Ennek a beállításnak lejárató szándéka volt (nagyon sok ilyen propaganda célú értelmezés van a *Bibliában*). Rosszul fordították a „jakkam” szót, „*a szöveg pontos fordításban azt fejezi ki, hogy Káin (Quayin) Ábel fölé ‘emeltetett’*”. Homlokán a „bélyeg” egy kör, benne egyenlő-szárú kereszt, „*mely a történelem legrégebbi ismert nemesi címere*”. A név jelentése: IN: istennő; KA: kapu, átvitt értelemben befogadó. A névben a matriarchális őskor nyilvánul meg, Káin pedig valóban ennek a kornak volt a szülőtte. A körkereszt Ezékiel próféta szerint: „*isteni jel, amely... minden igaz ember homlokán fényleni fog*” (Gardner; – és népeink homlokán is fénylett, majd elhalványult).

Káin szintén Kiš királya volt, a tizenkettedik a sorban. **Arwi’um/Qayin/Káin**, a „Szarvastehén fia”, azaz **Éva/Nin.Khawa** fia, apja ENKI isten. Szemben tehát a köztudattal, nem Ádám volt az apja, így tiszta isteni vérből származott.

Felmerül itt egy fontos szempont: ha Ábel meg is halt volna, utódai, nemzetsége révén számolnunk kell egy esetleges külön leszármazási vonallal! A bibliai történet – miután meggyilkoltatta Ábelt, már nem foglalkozhatott leszármazottaival, pedig az is lehet, hogy Ábelnek ekkor már felnőtt fiai voltak.

Káin fia Atún/Etana, Kiš pásztorkirálya i. e. 3500 körül uralkodott; – majd folytatódott a Kiš-i királyok sora Aggáig, aki kortársa volt Gilgamesnek i. e. 2800 körül. Ez azt jelenti, hogy a Kiš-i és Uruk-i (a két első) királyi dinasztia utolsó és első uralkodói egy időben uralkodtak, pedig a királylista ezt mondja:

„*Kist fegyver verte le; királysága az E’annába került*” (Uruk városában).

Az Uruk-i I. dinasztia tizenkét királya közül az első öt: isten vagy „isteni”.

Meszki’aggaser, UTU isten fia;

Enmerkar, UTU isten fia;

az isten Lugalbanda, a pástyor;

az isten Dumuzi, a halász;

az isten Gilgames, ő kétharmadrész isten, egyharmadrész ember volt...(stb.)

„Urukot fegyver verte le; királysága Úr városba került” (királylista).

Az Ur-i királyok sora: Akalam-dug;

Túbal-kain/Meszkalamdug (i. e. 3200 k.); hitvese Nin-banda;
Hám/Cham – Egyiptomban, a Deltában alapít fejedelemséget;
Chuš/Kús – Etiópiában uralkodik;
Nimród – Nimrud központtal Észak-Mezopotámiában; egyik fia:
Boéthosz/Hotep-szehmui az egyiptomi II. dinasztia megalapítója;
Nebré/Kaikhosz Egyiptom királya i. e. 2852–2813.

A KÉT JÉZUS

Jézus származását nagyon nehéz kideríteni, bár óriási az irodalma. Az igazságot a *Biblia*, Laurence Gardner művei, Robert Graves: *Jézus király*; Badiny Jós Ferenc: *Jézus király a Pártus herceg* című könyve, valamint Mani tanításai, szimbolizmusa alapján próbáltam megközelíteni. Badiny egyik utolsó előadásán arról beszélt, hogy „**két Jézus volt**”. Azaz éppen csak megemlítette, mert sajnos nem fejtette ki elgondolását.

A Párthus Birodalom fennállása i. e. 256-tól i. u. 326-ig tartott. Palesztina egy része a birodalom fennhatósága alá került, így Galilea és Samária is, ahol Adiabene pártus herceg volt a helytartó. A szerző Máriát, Jézus anyját hercegnőnek, Adiabene Nakeb és Grapte Kharax pártus hercegi pár lányaként írja le. Adiabene herceget i. e. 50 körül nevezik ki kormányzónak Pakur (a „Hegy Ura”) méltóságnévvel. Galileában, Jézus születésének tartományában az arámi volt a köznyelv, bár Palesztina-szerte a görög volt a hivatalos nyelv, a rómaiak is azt beszélték. Itt északon zömmel turáni eredetű nép élt, akik részben menekültekből, részben a Mezopotámiából ide telepítettekkel állt, de éltek itt más nációk is, vegyesen. A korábban itt élt izraeli törzseket Mezopotámia északnyugati részére, a Hábúr-folyó mellékére deportálták, a megüresedett helyekre Mezopotámiából telepítettek be népeket, főleg Szamarra és Kútha körzetéből. Mindkét nép hazátlan, számkivetett lett.

Még az is lehetséges, hogy közelebbi volt rokonságunk a Pártus herceggel, mint gondolnánk. A Kárpát-medence népeinek egy része: az uralkodó-osztály, a mágus papság, a szellemi elit (természetesen nagyszámú kísérettel) az i. e. 10 000–9500 között bekövetkezett nagy özönvíz elől (amikor a medencében 120 méter magasan állt a víz, és körben a hegyek sokáig megtartották a tengernyi vizet) a Közel-Keletre menekült. Ezért találunk a térségben Arimatia, Maghar, Arad nevű városokat, Magara és Tábor hegyet, Árpád-királyságot (mely az asszír hódítás után a térség tartományi székhelye lett! Ma szír területen lenne), Arad Chaba, Arad Nanna, Su-Turul nevű uralkodókat, Tigris- és Zab-folyókat, karpatu és magharu jelöléseket. Jézus anyanyelve az arámi volt, létezett Aram tartomány (fővárosa Damaszkusz); AR.AM: anyajogú AR-ok, magyarok. Véleményem szerint Leonardo: *Utolsó vacsora* című képén Jézus és Mária Magdolna alakjának elhelyezésén felfedezhetjük a Kárpát-medence „hármashalmának” stilizált nagy „M” jelét. Leonardo beavatott volt, mindent tudott.

Íme a „hármashalom” eredeti és stilizált képjelei: Labat (szótár) 365. 366.

Jézus anyja, Mária a tartomány fővárosában, Betlehemben született, Jézus is ugyanott (a bibliai Jézus is az észak-galileai Betlehemben született. Két Betlehem létezett, a másik Jeruzsálem közelében, attól délnyugatra, 50 km-nyi távolságra volt. Utóbbi Dávid születésének helye). A *Jeruzsálemi Talmud* írja: „*Jézus a betlehemi királyi palotában született*”. Nehéz is lenne elképzelni egy herceg Jézusról, hogy istállóban születik és „barmok közt nyugszik”, valamint, hogy a hercegi család számárháton teszi meg a hosszú utat (gondoljunk Mária állapotára), hogy lajstromba vétesse magát a népszámláláskor. Szerencsére Badiny sem ír semmi ilyesmiről. Jézust az iszlám „*királyi vérből származó prófétának*” ismeri el. „*A mágusok Keletről jöttek köszönteni a saját királyukat*” (*Pilátus aktái*; – Badiny).

Jézus idejében többen beléptek a próféta szerepébe, akik elhivatottságot éreztek a megváltó-eszmék hirdetése iránt. Ez nagyon fontos körülmény, mert előfordulhat, hogy több személlyel történt események álltak össze egy történeté, és kapcsolódtak végül egyetlen Jézus-alak köré. A próféták egyike nagyhatású szónok, magával ragadó egyéniség lehetett, „Igaz tanítónak”, az „Igazságosság urának” nevezték (valószínű nazarénus hitű volt). Lehetett volna esetleg Ő az a „Jézus Király”, akiről Badiny könyve szól, akinek nevét: IE.ZU/IZ.ZU-ként jelöli; jelentése „Isteni tudás”. Hogy mi volt a herceg szüleitől kapott eredeti neve, és hogy felnőttként a maga idejében pontosan hogyan nevezték, nem lehet tudni. Próféta-ként esetleg Jezu-nak.

Mária „templomi szűz”-ként nevelkedett, majd felnőve megfelelő férjet kerestek számára. Heródes Mariammétól született fiai is szóba kerültek. Mária ekkor már tudta, hogy gyermeke fog születni. Élete ez által még inkább veszélybe került. Támaszul, férjéül nagybátyját, Adiabene József herceget választotta (Badiny).

A pártus Jézus esetében Mária Józseffel nem Egyiptomba, hanem Mezopotámiába, Szippárba menekült, és ez nagyon logikusnak tűnik egy Kharax származású herceg esetében. Történelmi atlaszokon még fellelhető Kharax városa Dél-Mezopotámiában, és mint tudjuk, a városokat általában uralkodójukról nevezték el.

Szippár hajdan UTU napisten városa volt, már az ősidőktől híres volt csillagvizsgálójáról, melyhez később felsőszintű oktatási intézmények is kapcsolódtak. Jézus idejében asztrológiai és mágus-központ volt, és óriási (agyagtábla) könyvtárral rendelkezett. Jézusnak (IE.ZU) egyik legfontosabb jellemzője a tudás volt, ezért valószínű később vissza-visszatért ide, esetleg tevékenykedhetett is itt a hosszú idő alatt, melyről nem tudunk semmit. UTU hitvallása érezhető Jézus tanításainak tartalmán, de még stílusán is. Az alábbi idézet UTU „*Bölcsesség-tábla*”-járól való, úgy hangzik, mintha Jézus intelmeit olvasnánk:

*„Ne tégy rosszat ellenségeddel!
Rossz tett helyébe jót cselekedjél!
Ellenségeid iránt irgalmas légy!
Soha ne járj a rosszak tanácsán!
Kenyeret szelj az éhezőknek,
bort tölts a szomjúhozónak,
a szűkölködőt felruházzad,...
Segíts a segítséget-kérőn,
tégy jót mindig – örökké!”*

(Zecharia Sitchin közli: *A tizenkettedik bolygó* című könyvében.)

A Jézus-i tanításnak is máig ez az üzenete számunkra: **igazságosság, szeretet**, könyörület, be- és elfogadás nemre és fajra való tekintet nélkül. Ősi korokból átöröklött felhalmozott tudás, hit, bölcsesség, prófétai látónoki képesség avatta beszédeit annyira meggyőzővé. Isteni ereje átsütött tanításain, „*Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók*” (Máté 5: 3; Márk 1: 22.).

Jézus példabeszédekkel tanított (a tanítványoknak általában meg kellett magyaráznia a jelképes történetek értelmét, így tanította őket); szimbolikus fogalmakat használt, például: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem”. Saját magára gondolt, „kereszthalála” után három nap múlva feltámadt.

A szellem, a tudat erejével gyógyított, már ránézésre tudta, hogy a betegség lelki eredetű-e. Nem volt korlátlan ereje a gyógyításhoz, mert „*a hit által történő gyógyítás fizikailag kimerítő aktus*” (Graves). Többször érezte, hogy erő megy el tőle, ha észrevétlenül megérintették köntöse alját remélve, hogy már ettől is meggyógyulnak. A szellemi gyógyításhoz orvosi ismeretek is járulhattak, ugyanis a Kármelben, az esszénusoknál, Szippárban orvostudományt is tanulhatott, mivel egyetemi szinten tantárgy volt az ókori felsőfokú intézményekben; és nagyon valószínű, járt Egyiptomban, Indiában, Tibetben, ahol megismerhette az ottani gyógy módokat.

Jézust elsősorban Galileában és Szamáriában ismerték, innen gyűjtötte tanítványait, akikkel aztán járva a falvakat, városokat gyógyított, tanított. Ennek ellenére az utolsó évekig nem volt egyértelmű, hogy Ő lesz az Emberfia Messiás. Keresztelő János maga is bizonytalan volt ebben, egy alkalommal megkérdezte tőle: „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus azzal vált „eljövendővé”, hogy utolsó éveiben magára vállalta a „Szakrális király” küldetését a maga szigorú próbatételeivel. Az előírások ősi közel-keleti tanításokon, hiedelmeken, kultikus hagyományokon alapultak.

Badiny Jós Ferencnek neki szegezték a kérdést, hogy ha Jézus nem volt zsidó, miért ment közéjük, ahol a farizeusok részéről örökös elutasításban és üldöztetésben volt része? Ha IE.ZU/IZ.ZU/Jézu valóban párthus királyi herceg volt – **mert lehetett az** –, véleményem szerint a római helytartó, Pilátus nem merte volna kiadatni az okvetetlenkedő, hisztériázó zsidó farizeusoknak, akik merő bosszúból keresztre is feszítették. A Jézus-történet idején a Párthus Birodalom dicsősége csúcspontján állt, örökös harcban Rómával és (ekkor még) minden alkalommal le is győzve azt, pedig Róma a világ legfelkészültebb hadseregével, a fantasztikusan szervezett légiókkal rendelkezett. Így i. e. 60-ban Carrhae-nál Crassus seregét verték le; i. e. 39-ben Joppánál a Marcus Antonius vezette légió ellen győztek; mindkét fővezér a harcokban lelte halálát.

A párthus herceg alakjában megtestesült Jézus már csak azért is létezhetett, mert **Jézust a felkelő Nap szimbolizálta**. Mint tudjuk a turáni népek korábban a Napistent a felkelő Nap alakjában tisztelték, a halotti halmokon (kurgánokon – a „KUR.GAL”-ból alakult szó) a kőszobrok arccal kelet felé fordulva, kezeikben tartott kis edénykében „az élet italával” készültek másvilági életükre, így várva a Túlvilág ítéletét.

További kérdés: miért mutatták be a templomban – zsidó szokás szerint – mint elsőszülött fiúgyermeket, és főleg miért metélték körül a nyolc napos csecsemőt? (Lukács 2: 21.) A kérdésekre csakis akkor kapunk választ, ha egy **másik Jézus** életútját követjük, akinél a sokezer éves közel-keleti tradíciók – melyeket később részben a héberek is átvettek – kissé mélyebbre nyúlhattak. (Kérdés, mennyivel mélyebbre! – Mint tudjuk, az izraeli törzsekkel csak megfélemlítés, erőszak árán tudta elfogadtatni magát Él-Shaddai/Jahwe, mert a nagyon vegyes összetételű népnek külön-külön megvolt a maga nemzeti istene, és sokáig ragaszkodott saját vallásához.)

Lukács Evangéliumában olvassuk: Erzsébet „*Áron leányai közül való vala*” (Lukács 1: 5.) Hanna, Mária anyja testvére volt Erzsébetnek, aki tehát nagynénje volt Máriának. Erzsébet idős korában szülte meg Keresztelő Jánost. Erzsébet és Mária ugyanazon időben voltak áldott állapotban.

A következőkben az Áron-i leszármazási vonalat vizsgáljuk. Egészen az elején kell kezdenünk, Jákób/Izráel pátriárka egyik fiával, Lévi-vel, a „leviták” törzsének fejedelmével.

Mózes II. könyve 6. rész 14. versétől, a „Nemzetségi táblázat” címszó alatt írja le Áron származását. E szerint: Lévi unokája, Amrám feleségül veszi apja hűgát (azaz nagynénjét), és ebből a házasságból születik Áron és Mózes. Amikor felnőnek, az Úr felszólítja őket: hozzák ki Izráel népét Egyiptomból. A II: 28. részben olvassuk: az Úr Áront és leszármazottait kijelöli az örökös, mindenkori papi tisztség betöltésére, részletesen ismertetve a papi teendőket, melyektől nem lehetett eltérni.

Áron fia Eleázár után huszonegyediként Hilkiája következik a főpapi trónon, aki felszólítja fiát, Jeremiást, hogy a babiloni invázió elől rejtse el a Salamon templom kincseit (ismerjük a történetet). Hilkiája másik fia, Azarja viszi tovább a főpapi leszármazási vonalat, őutána tizenötödikként, i. e. (kb.) 450-től már Hasmóneus pap-herceg ül a főpapi széken. Hasmóneus Mattiás idejében tör be Júdeába Antiochos Epiphanes szír király hadserege. Mattiás felveszi a harcot ellenük, hősiiesen harcol öt fiával és egy hirtelen összeállított haddal. Részsikereket érnek el, ezért a nép fejedelmévé választja. A hatalmat legidősebb fiára Júdás Makkabeusra hagyja (i. e. 161-től lesz főpap-fejedelem), aki élére áll a kiújuló harcnak, kikergetik a szíreket, visszafoglalják a templomot, fallal véteti körül, új áldozati edényeket készíttet a „tisztátalanokká” váltak helyett. A szírek újra és újra támadnak, egy ilyen ütközetben esik el Júdás. A harcokból bőven maradt az utódokra is. Alexander Jannaios (i. e. 103–76) már viszonylag békében uralkodik. Őutána felesége, Alexandra kerül trónra pár évre, bár fanatikus (bigott) hívő lévén teljesen alárendeli akaratát a zsidó farizeusoknak, akik aztán át is veszik az irányítást.

Janneosz és Alexandra idősebb fia, Aristobulos királlyá koronáztatja magát, ő lesz az első Hasmóneus király. (Flavius Josephus: *A zsidó háború*; – a felsorolás nem teljes.)

Júdás Makkabeus egyik testvére, Simon Makkabeus (i. e. 143–) vonalán folytatódik a Hasmóneus pap-hercegek sora, párhuzamosan a fejedelmi, királyi ággal:

Simon Makkabeus;

I. János Hirkanosz (i. e. 135–);

Hiszkiája;

Jojada; – az ő lányai voltak: Hanna és Erzsébet. Hanna férje Jojákim; Erzsébet férje Zakariás.

Jójákim és Hanna lánya volt Mária/Mirjam, a **másik Mária**, a **Biblia-i Jézus anyja** a Hasmóneus pap-hercegi ház leszármazási vonalán. A leírások szerint mindkét történet Máriája titokzatos körülmények között született.

Robert Graves rendkívül felkészült kutató volt, bár mindent őtöle sem lehet elfogadni. Egy merőben újszerű megközelítést dolgoz fel *Jézus király* című művében. A „Történelmi kommentár” fejezetben írja: „*a szokottnál nagyobb erőfeszítéssel törekedtem a történelmi háttér hiteles megrajzolására*”. A Jézus-i titok „*csak a babilóniai asztrológia, a talmudista spekulációk, az etióp egyházi liturgia, az Alexandriai Kelemen által írt homiliák, a Plutarkhosztól származó vallástanulmányok, valamint a bronzkorra vonatkozó legújabb archeológiai kutatások fényében fejthető meg*”. Könyvében bemutat egy rendkívül megnyerő, tiszta szívű–

erkölcsű ifjú herceget, ő volt Antipatrosz, Nagy Heródes és első felesége, Dorisz fia. Heródes anyja nabateus, ő maga és Dorisz edomi volt, tehát nem zsidó („*Király vala Edomban Béla*” – Mózes I. 36: 32.; – a Közel-kelet tele van magyar vonatkozású nevekkal). Ézsau/Edom tizenkét királysága a Holt-tengertől délre, délkeletre feküdt. Dorisz a nagyon előkelő Szalma nemzetségből származott. Ezt igazolja, hogy amikor kihalt a Dávid-ház, a trónutódlás visszaszállt a Szalma nemzetségre. Heródes mindaddig hangoztatta edomi származását, és verte a mellét hogy ő nem zsidó, amíg Izráel trónjára nem került (i. e. 37-től i. e. 4-ig uralkodott), ettől kezdve viszont mindent elkövetett, hogy a zsidók elfogadják uralkodójuknak (de mindvégig éreztették vele, hogy idegen), ezért elküldve Doriszt, feleségül vette a Hasmóneus-Makkabeus királyi ház hercegnőjét Mariammét, II. Arisztobulosz lányát.

Heródes építészeti lángelme volt, pompa, képzelet, újítások, nagy méretek jellemezték építményeit. Maga is részt vett a királyi palota, fellegrvár, továbbá színházak, épületek, várak, erődök, városok, kikötők, piacterek, stadionok, oszlopcsarnokok, fürdők (stb.) tervezésében. Öt-évenkénti visszatérő játékokat alapított az olimpiai játékok mintájára. Újjáépítette Zerubábel templomát (a második templomot, mely a babilóni fogságból való hazatérés után épült), alapterületét duplájára bővítette, erős fallal vette körül, „óriási költséggel és utolérhetetlen pompával” épült fel a templom, írja J. Flavius. Oszlopcsarnokokkal vette körül, észak felől pedig egy fellegrvárat csatlakoztatott hozzá. Az új „Nagy Heródes-templom” valóságos világcsoda volt, és így emlegették Caesarea kikötőjét is, amelynek stabilitásához óriási sziklatömböket süllyesztettek a tengerbe, erősítésül cementet használtak, szépségét márványborítással emelték, és hatalmas oszlopokkal, tornyokkal, szobrokkal tették látványossá. A Masada-erőd úgyszintén kiemelkedő alkotás volt (szó szerint is), mert egy hegyre épített többszintes létesítmény volt (MA.SA.DA!). Sziklába vájt tározójában 40 000 köbméter vizet tudtak tartalékolni.

Heródes kitűnő lovas, vadász és nagyszerű harcos volt. Jóságú uralkodói természetét sokáig megtartotta, segített a hozzá fordulók. Háborúban ritkán szenvedett vereséget, ha igen, soha nem a saját hibájából (J. Flavius: *A zsidó háború* alapján).

Amikor Mária felnőtt, egy Alexandriából jött Simon nevezetű pap (később főpap), az ősi hiedelmek, összefüggések beavatott tudója vette kezébe a dolgok irányítását. A zsidók abban reménykedtek, hogy lesz egy királyuk, aki felszabadítja őket a római iga alól. A zsidók szemében, és a trónutódlás szempontjából oly fontos leszármazási vonalakat ugyan számon tartották, de a királyi trónra kerüléshez ez esetben nem voltak elegendők.

Heródest a római császár ültette trónra, és az a trón nem állt erős alapokon, így szüksége volt a rómaiak állandó támogatására. A zsidók viszont egy független, vérbeli élő királyt szerettek volna a trónon látni, akit Antipatros hercegen, Heródes és Dorisz fiában véltek megtalálni, aki ekkor már társuralkodója volt apjának.

Simon pap titokban összeházasította Máriát Antipatrosszal. Miért titokban? Ennek több oka is volt. Egyik, hogy magát Máriát is „elrejtették” Heródes szemei elől, mert mint Mariamme, származásánál fogva ő is alkalmas lett volna a trónon ülő uralkodó pozíciójának erősítésére. Ismerve Heródes körülményeit, igényt tartott volna a vele való házasságra. Másrészt Heródesen ekkor már kezdtek kiütközni az örültség jelei, mindenki rettegett tőle, személyisége torzult, hovatovább mániákus gyilkossá vált. Kivégeztette Mariammét, Mariammé anyját, apját, fivérét, nagybátyját, nagyapját és két felnőtt, közös herceg fiaikat. (Az viszont csak részben igaz, hogy minden két éven aluli gyermek áldozatává vált volna a mézszárlásnak.) Tudomást szerzett elsőszülött fia titokban megkötött házasságáról, és egyrészt féltette a

trónját, másrészt a jóslatokat ő is ismerte, és biztos volt abban, hogy a születendő gyermek lesz majd a várva-várt Messiás, akinek szerepébe ő maga képzelte bele magát. Elsőszülött fiát koholt vádak alapján elítéltette és kivégeztette. Mária ekkor már áldott állapotban volt. Antipatrost elítélése után pár napon belül kivégezték, de halála előtt írt egy végrendeletet, amit Rómában a Vesta-szűzeknél helyeztetett letétbe. Ebben megerősítette és egyben igazolta Máriával való házasságát, és hogy Mária közös gyermeküket fogja megszülni. Miután Antipatrost kivégezték, Máriának gyorsan férjhez kellett mennie. József, az „ács” sem volt akárki, ő volt a Dávid-i leszármazott, akinek viszont nem volt vérségi kapcsolata Jézussal. Máté 1: 20. versében írja: az angyal mondja Józsefnek: „*József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát...*”. Lehet viszont, hogy a „Dávidnak fia” csupán egy ismétlődő fordulat a *Biblia* szöveghasználatában.

Érdekes módon J. Flavius nem látta ilyen kedvező színben Antipatrost. A herceg kortársaként szemtanúja volt az eseményeknek, így ismerhette az udvari intrikák világát, de mivel a támadások őt nem érintették, nem foglalkozott velük, pedig ez a körülmény megnehezíthette Antipatrosz életét. Féltestvérei közül többen felnőtt trónkövetelők voltak, különösen Mariamme fiai. A származásukkal eltelt gögös Hasmóneusok különben is a trónra törtek. Antipatroszra a zsidók szemében árnyékot vetett, hogy származását tekintve nem volt közülük való, így mint apját, őt is lenézték, sőt gyűlölték emiatt, és könnyen mondhattak rá terhelő dolgokat. Rendelkezéseit ugyan teljesíteniük kellett, de közben mérhetetlen megvetést, lekicsinylést mutattak irányában, tudták, hogy a jóindulatú szelíd herceg nem fog rajtuk bosszút állni.

Jézus utolsó éveiben tanítványaival járva a falvakat, városokat, folyamatosan tanított és gyógyított. Egyre nagyobb tömeg kísérte, és ez gyűlöletet, irigységet váltott ki a farizeusok körében, akik attól is felbőszültek, hogy Jézus szombati napon is gyógyított, és hogy megakarta reformálni a már akkor is elavult, merev Mózes-i törvényeket. Saját halálos ítéletét végül Lázár feltámasztásával írta alá. Ez már valóban nem emberi cselekedet volt, felháborította őket, hogy – úgymond – átveszi Isten szerepét, de legnagyobb „bűne” mégis az lehetett, hogy kimondta a „kimondhatatlan” nevet: „JIEVOAA”, a nevet, amelyet csak a főpap mondhatott ki egyszer egy évben súgva a Szentek Szentjében. Ez után adták ki ellene az elfogatási parancsot.

Pilátus tökéletesen tisztában volt Jézus kilétével, és tudtak származásáról rokonai, herceg unokatestvérei is (Heródesnek kilenc felesége volt, és hét feleségtől születtek gyermekei), akik lenézték és kigúnyolták életmódja, egyszerű öltözete és „bélpoklos” barátai miatt.

Pilátus egy magánkihallgatáson fogadta Jézust, és felajánlotta neki a „Szövetséges király” címet (Graves), és ezt szándékában állt jóváhagyatni Tiberius császárral. Felmentette volna a farizeusok és főpapok vádjai alól is, miután „*én ebben az emberben semmi bűnt nem találok*” – mondta. Nikodémustól kérdezte: „*Mi az okuk ezeknek, hogy Jézust meg akarják ölni?*” (*Pilátus Aktái*; – Badiny). Jézus visszautasította a „földi király” címet, Pilátus pedig a békeség kedvéért végül csak kiadta Jézust Kajafásnak és a papoknak, de legnagyobb tiltakozásuk ellenére a keresztfára vésette: HIC EST JESUS NAZARAEUS, REX JUDAEORUM („EZ A NAZAREUS JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA”).

Van egy olyan hipotézis, mely szerint Jézust az esszénusok az utolsó percben megmentették. Buzdították egy önjelölt próféta szándékát, aki magának akarta a dicsőséget, és vállalta a Jézusnak szánt kereszthalált. Mani, Mohamed, Bazilidusz is azt tartották, hogy „*egy másik ember állt (Jézus) helyére, és a zsidók őt feszítették keresztre*” (F. Favre: *Máni 141. o.*). Az

eset talán a Badiny által megformált Jézus-i személyre vonatkozott? Nem tudjuk. Véleményem szerint a *Biblia*-i Jézus végigjárta a „Szakrális király” útját, vállalva a beavatás keserves megpróbáltatásainak sorát, melynek utolsó mozzanata a keresztre feszítés volt. A „Szakrális király” kereszthalála valójában klinikai halált jelentett, ahonnan van „feltámadás”. A közel-keleti beavatások célja és értelme szerint nem a halálon volt a hangsúly, hanem a **feltámadáson**.

Jézus nagybátyja, Arimatiai József már előre elkérte Pilátustól a „holttestet”, hogy saját sírboltjába temesse, és minden lehetséges körülményt felhasznált, hogy késleltesse a keresztre feszítést. Történt közben egy nem várt esemény, egy földrengés, mely mindenkit megrázt. Képzeljük el a felkorbácsolt indulatoktól, gyűlölettől fűtött ordító tömeget „feszítsd meg”-et kiabálva, és közben megmozdul a föld, a templom kárpitja kettéhasad. Micsoda döbbenetes csendet válthatott ki, Isten haragjának vélték. „Mégis Isten fia volt ez” mondták félelmükben.

Arimatiai József végig mellette volt, nem engedte, hogy eltörjék a lábszárcsontjait. Egy bizonyos csillag feljövetele után a zsidók már egy gazszálat sem tettek keresztre. Az volt a törvény, hogy ez időtől fogva a halottak teste nem maradhatott a keresztfán. Arimatiai József előre intézkedett, hogy még a csillag feljövetele előtt levegyék Jézust, és gyorsan elvigyék a Golgotáról, majd Nikodémussal három napig ápolták sebeit, ez után jelent meg a tanítványok előtt.

Jézus még tizenegy évig maradt tanítványai körében. Közben elvált Magdalai Máriától, aki harmadik gyermekével, Josephes-szel, családtagjaival, valamint a száműzött Arimatiai Józseffel Frankhon felé menekült. Arimatiai József tovább hajózott, és Brit-földön megalapította az őskeresztény egyházat, mely Jézus szellemi örökségére és a kelta-druida hagyományokra épült. Később Jakab is követte őket, sőt a másik két gyermek is ellátogatott Frankföldre és a Brit-szigetekre.

Magdalai Mária előkelő származású volt, apja, Syrus a szíriai királyi ház tagja; anyja Eucharía, a Hasmóneus-ház pap-hercegi ágának leszármazottja. Galileában, Magdalában erődített palotájukban éltek („migdál”: őrtorony, talán innen kapta a „Magdalai” nevet). A Mester igen nagyra becsülte Máriát nagy műveltsége, látnoki, prófétaí képességei miatt. A tanítványok irigykedtek rá, mert nő léteire többet tudott, mint ők, és szemére vetették Jézusnak, hogy jobban szereti Máriát, mint őket.

Mária a „Karmel”-ben tanult (az elit nevelőintézet a Karmel-hegyen volt), mely egyetemi kolostor volt bentlakással, az oktató központ a nazarénusokhoz tartozott. Általában beavatottként hagyták el a kolostort, ahol alapos képzést kaptak a kabbala, számmisztika, csillagászat, szimbolika, drágakövek ismerete, a közel-keleti történelem és hittudományok terén, és valószínű az alkímia és az orvostudomány is a tantárgyak közé tartozott, felsőfokú szinten ugyanis az oktatás részét képezte. Az intézményben tanultak az előkelő származású, jómódú ifjak, maga Jézus is, és esszénus „mester” beavatást nyert.

„Mert meg van írva...” Graves a *Bibliát* idézi. A jövendölések Jézussal teljesedtek be. Hogy betölthesse az ősi próféciákat, „Szakrális királlyá” kellett lennie. Nyolc próbát kellett kiállnia:

1./ Megkeresztelés a Jordán vizében, majd „Szakrális királlyá” kenés a szent (terebintus) olajjal. Ez után ráadták a főpapi, szegély nélküli vászon palástot, ettől kezdve lett főpap és király.

2./ Egy hordszéken a Tábor-hegyre vitték, itt folytatódott a beavatás ceremóniája egy ősrégi (a megalitikus korból való) gilgál kőnél, mely oltárul szolgált, ahol feleségül adták hozzá királynőjét, Magdalai Máriát.

3./ Itt a hegyen élte át a „meggyötörtetés” próbáját: heten ütötték verték, majd valaki közülük egy szikláról ráugrott a térdelő Jézusra, ettől kezdve sántított, és ezzel nyerte el a Szakrális királyság jelét, a „szent sántaságot”. Több mint ezer év után őrajta hajtották végre először ezt a kegyetlen rituális aktust.

4–5./ A *Biblia* is ír a negyven napon és éjszakán át tartó, étlen, szomjan való virrasztásról. Közben meg kellett szelídítene a Hóreb/Madara-hegy fenevadjait. Simon főpap és Keresztelő János végig mellette voltak a próbatétel alatt. Előtte biztatták, hogy egyen és sokat aludjon.

Jézus először rajzolt egy kört és abba egy egyenlőszárú keresztet, majd beleült a déli körnegyedbe. A „megszelídítés” spirituális, szellemi szinten történt.

Először jött az orozlán, a „Düh” megtestesítője;
másodikként a kecskebak, a „Bujaságot” szimbolizálva;
végül a szeráf, mely az elképzelhető legborzalmasabb „teremtmény” volt, egy pikkelyes, halfarkú keveréklény a „Rettegés” jelképeként. Jézus félelem nélkül állta támadásukat, a körön belül nem is árthattak volna neki; majd szelíd szóval beültette őket a kör egy-egy negyedébe. „*Ettől kezdve Jézusnak korlátlan hatalma volt a három erő: a Düh, Bujaság és Rettegés fölött*” (Graves).

6./ Bevonulás Jeruzsálembe számárháton, királyi palástban. Úgy történt, ahogy a *Bibliában* is le van írva. Amíg még élt Keresztelő János, szerette volna lebeszélni Jézust erről a próbatételről. Nem tudni mire gondolt. Talán arra, hogy a Mestert Jeruzsálemben alig ismerték, jóformán csak a tanítványok, akik követték Őt mindenhová, így egymástól kérdezték az emberek: ki ez, ki ez?

7–8./ Keresztre feszítés és feltámadás.

Jézus biztos volt abban, hogy a farizeusok keresztre fogják juttatni. Gyűlöletük, dühük már oly mértéket öltött, hogy senki és semmi nem tudta volna leállítani őket. Persze nem azzal a szándékkal kérték ki Pilátustól, hogy hozzájáruljanak és segítsék az utolsó próbatétel, a szakrális önfeláldozás beteljesítésében. Ők meg akarták gyilkolni Jézust, a lelkét is megsemmisíteni.

A kereszt, keresztalál szimbolikája és célja:

a kereszt két fája, azok végei, mint poláris ellentétpár az egymással kibékíthetetlen elvek, minőségek, tulajdonságok szüntelen harcát jelenítik meg. Vegyük először a függőlegest.

Fönt az „Égi”, mely a szellem birodalma, a fény, világosság tartománya;

poláris ellentétpárja a lenti világ, ahol a „Föld”, az anyag, a sötétség hona található.

A vízszintes kereszttrúd baloldali vége a „Jó” minőséget szimbolizálja;

ellentét-párjaként az emberi és világi „Rossz” nevezhető. „*Az abszolút rossz önmagában létezik*” (Mani).

A metszőponton tudhatjuk a „Szakrális királyt”, aki feláldozza magát, hogy kiegyenlítse az ellentéteket, a harcot békére, a félelmet harmóniára váltsa át.

A jó és rossz minőségek Mani csoportosítása szerint: a Fényt nevezik az „Értelem” világnak is, melynek öt legjellemzőbb ismérvei: a tudat, rend, harmónia, béke és a szépség; poláris ellentéte: a tudatlanság, káosz, erőszak, gyűlölet és pusztítás (az 5-ös „szent szám” volt).

Miután Graves olyan gonddal és történelmi hűségre való törekvéssel írja le Jézus származását és körülményeit, tesz egy figyelemreméltó kijelentést: „*Jézus vagy a természet szokásos rendje szerint született, vagy pedig valami olyan misztikus lény, mint Perszeusz vagy Prométheusz*” (560. o.), – vagyis félisten. Graves ha tudott is az „istenekről”, nem foglalkozott eredetükkel. Ezekre az izgalmas és valóságos eseményekre csak az újabbkori kutatások derítettek fényt, miután lefordították és közkinccsé tették a sumer eposzokat és más írásokat.

Már a megelőző évezredekben több mezopotámiai, egyiptomi (stb.) félistenről tudunk. Ilyen volt például Lugalbanda Uruk városában, a későbbi király, Gilgames atyja, vagy Meszkamgeser „*Utu isten fia*” Uruk királya, továbbá Enmerkar „*Utu isten fia*”. Az idézet hét esetben fordul elő a 24. (*Enmerkar versengése Aratta urával*) sumer eposzban. Félisten volt Arpacs/Árpád, a Zab-folyók térségének fejedelme (i. e. 3900 körül), aki szintén UTU Napisten fia volt (*Enciclopedia Biblica és Dictionaire de la Bible*; – közli Bíró József: *A szabir-magyarok őstörténete* című könyve 102. oldalán). Arpacs/Árpád anyja Aran (Égi AR/magyar; Árpád házasságával megerősítette jogát a magyarok trónjára). Melkizedek, de főleg Jézus idejében már nem beszélhetünk istenek és földi halandók közötti testi kapcsolatról, de nagyon fejlett volt az orvostudomány, amelyet az istenektől tanultak el. Ez esetben Jézus valóban „szűztől született” lett volna de nem úgy, ahogy a *Biblia* sugallja. NIN.HURSAG, egyetemes Anyaistennő volt a fő genetikus, a Homo-sapiens-sapiens „megteremtője”, és számunkra fontos, hogy ENKIVel, a Magurral az ősi Kárpát-medence nemzeti istenségei voltak történelmünk őskorában, a Hold-kultusz idején.

A keresztre feszítés, mint beavatási rítus talán Egyiptomból ered. Úgy tartották, hogy aki visszatér a klinikai halál állapotából, annak már nem létezik olyan dolog a világon, ami félelemmel tölthetné el. A felvállalt „keresztalál” a „halhatatlanság” megszerzésének mágikus eszköze volt. A beavatással nőtt az egyén szellemi ereje, mágikus képessége.

Izrael és Jüda első királya Saul, *Kis* fia volt, Saul előtt bírúk uralkodtak. „Jákób Istene” többször elfordult az izraeli törzsektől (a tíz északi törzstől), de Jüda népének hűsége szilárdan állt előtte, és „*Jüda lön az ő szentséges népe*” (Zsoltárok k. 114: 2.). A Jüda-i örökség Dávid idejére kissé elhalványult, mitikus távolságba került, de a zsinagógák papjai és a törzs leszármazottai tudtak róla. A papok keresték a számba vehető utódokat, mert „igazi” zsidó kézben akarták tudni Izrael uralkodói jogát.

Dávid 11 éves volt, és a mezőn éppen apja juhait legeltette, amikor megjelentek a papok apja, Isai házában, hogy szemrevételezzék fiait, de a hat felsorakoztatott fiú nem nyerte el tetszésüket, így hazarendelték a hetediket is, akin első ránézésre észrevehettek valami átsugárzó fényt Jüda egykori dicsőségéből.

Dávid részben valóban Jüda törzséből származott, ezért keresték fel a papok atyja házában. Csakhogy Dávidról azt tartották a maga idejében, hogy kálebita, és edomi gyökerei vannak. A káleb szó „kutyát” jelent, eredetmondájuk szerint a kálebiták istenei a Kutya csillagkép, azaz „a Sírius fiai” voltak, mint ahogy ezt tartották magukról például a kusok/hunok is, koponya-torzításnál ezért törekedtek a hátranyúló fejforma kialakítására.

Megkülönböztetés végett: a belső-ázsiai hunok sokáig Tórem-hiten éltek, és tisztelték az ősök szellemét. Majd az ő hitvilágukban is megjelenik a Hold- és a Nap-isten tisztelete. Naponta imákat intéztek a Hold és Nap felé. Ha nem voltak láthatóak az égítettek, a Sarkcsillag felé irányították fohászaikat. Diplomáciai leveleikben így fogalmaznak: „*A hunok nagy fejedelme, ég és föld szülötte, a **Hold és Nap** által trónra emeltetve üdvözli a kínaiak császárait*” (Zajti Ferenc: *Magyar évezredek*; – a Hold-kultusz volt előbb, ezért szerepel a Hold elsőként; – kiemelés tőlem).

Dávid rövid idő alatt hosszú utat tett meg a birkalegelőktől a királyi trónusig, bár közben a papok erőteljesen dolgoztak nevelésén. A nevelés hatására Dávidban megszilárdult annak tudata, hogy egyedül csak ő lehet Istenük kiválasztottja a trónra.

Zenei téren lehetett némi előképzettsége, erre utal, hogy az „éneklőmester” kifejezés gyakran ismétlődik a Zsoltárok könyvében; népének történelmét pedig a zsinagógákban ismerhette meg. Az Úrhoz való könyörgései nagyon őszinte kötődésről tanúskodnak. A Zsoltárok könyvében jelölve vannak a Dávidnak tulajdonítható versek (mintegy hetvenöt a százötvenből), bár előfordul, hogy egyik-másik Jézus keresztfán való szenvedéséről szól, amely mintegy ezer évvel később következett be. Például: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” „*A gonoszok serege körülfogott; átlyukasztották kezeimet és lábaimat*”; „*Megosztoznak ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek*” (22: 2, 17, 19.). Dávid nem élt át ilyen megpróbáltatásokat, tehát több „*Dávid zsoltára*” szerzőségét fenntartással kell fogadnunk. A versek dallamát annak idején szintén ő maga szerezte és énekelte saját lantkíséretével. (A mai zsoltárenek dallamai természetesen már a kereszténység korában keletkeztek.) Dávid, mint költő és énekes nagyon tehetséges lehetett a maga korában. Sok régi éneket tudott, újakat is költött, és mindezeket olyan ihletett, magával ragadó átéléssel tudta előadni, hogy éneklésével elbűvölte Saul királyt, Jonathán trónörökösöt, Mikál hercegnőt és persze másokat.

Dávidnak különösen nagy szüksége volt arra, hogy házasságai révén erősítse meg trónját. Sorban feleségül vette a törzsek átöröklést biztosító fejedelmi lányait (kivéve Lévi törzsét), mindig elküldve az előzőt; Saul is feleségül adta hozzá Mikált, de hamar átlátott Dávid és a papok szándékain, és ettől kezdve Dávidnak menekülnie kellett. Barlangokban rejtőzött el üldözői elől: „*Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor*” (142: 1.). Később a pusztában bolyongott, és hamarosan támogatókat gyűjtött maga köré. Serege nőtt, élniük kellett valamiből, így raboltak, fosztogattak, majd megbocsáthatatlan módon lemészárolták a kifosztottakat, hogy ne maradjanak szemtanúk. Egy idő után elérkezettnek látta az időt, hogy megdöntse Saul trónját. Ebből a célból szövetkezett Izráel legnagyobb ellenségével, a filiszteusokkal. Sault elfogták, fejét levágták, testét a palota falára tűzték. Dávid megölette Saul összes, a trónöröklés szempontjából szóba jöhető leszármazottját (kivéve Mikált, akit másodszor is feleségül vett, de aki nem szülhetett gyermeket, ne hogy a Saul-i ág ismét felemelkedjen), legvégül Jonathánt, ő volt a nyolcadik herceg. Leölette azokat is, akik a hóhérmunkát elvégezték. Látványos, pompás temetést rendezett Jonathánnak, ahol földre omolva, megtépve ruháit hangos zokogással búcsúztatta: „*nagyobb és csudálatosabb volt hozzámvaló szerelmed az asszonyok szerelménél...*” (! – Stefan Heim: *Dávid király krónikája*). Amikor szolgálival meggyilkoltatta apósát Abnert, Hebron törzsi fejedelmét, ő maga haladt a gyászmenet élén, nagy szívfájdalmat és megrendülést mutatva (Graves 112. o.). Ismeretes, mi módon bánt el Uriással, hogy elvehesse feleségét, Bathsabét.

Egyébként megnyerő megjelenésű, középtermetű, vörös hajú férfi volt. Élénk észjárásával villámgyorsan átlátta a legbonyolultabb helyzeteket is, ezért hadvezérnek sem volt utolsó. Bár a papok aktívan közrejátszottak a trón átjátszásában (Sault például valósággal az örületbe kergették), Dávidtól sem lehet elvitatni a tehetséget, ahogy a papok által beletáplált küldetést

véghez vitte. Mindez nem tudja feledtetni a gyilkosságokat. Ezért írta Badiny Jós Ferenc: „Dávid egy erkölcstelen és minden emberi jótulajdonságot nélkülöző, egyszerű és műveletlen bűnöző” volt. Kissé erős a megfogalmazás, de nagyon sok igazság van benne. Nehezen lenne elképzelhető egy ilyen ős Jézus személyével kapcsolatban.

„Akik birtokolják a látomásos intuíció képességét...” (F. Favre: *Máni*). Mani rendelkezett látomásos érzékenységgel. „A világ a vég felé tart. Felénk közelít egy új emberi időszak”. Valószínű be fog következni egy kozmikus forradalom, utána egy ökumenikus szemléletű rendszer felállít egy új világvallást, így „látta” Mani, és ezt vallják ma is korunk ezoterikusai. Mani az igazságot hirdette, a hazugságot „asztrális gyilkosságnak” tartotta.

Mani (Kr. u. 216–276-ig élt) Közép-Mezopotámiában, az akkori Babilónia Ktészipfón városában született, és Bélapáton van eltemetve. Orvos, költő, nyelvújító, egy egyszerűsített írásrendszer bevezetője, a perzsa miniatúrák festője, szónok és az U’d (perzsa lant) feltalálója volt, melyet ma is használnak Belső-Ázsiában.

A párthus Arszakida királyok családjának leszármazottja. Születésétől kezdve kegyetlen megkínzásaig és kereszthaláláig ismertek életének mozzanatai. Tizenkét éves korában látomása volt, ekkor vált világossá számára elhivatottsága. Nevet változtatott, új neve: Mani/Manes, jelentése: „drágakő, gemma”.

2 x 12, azaz 24 éves korában megalapít egy új beavatási rendet a „Fény Testvérisége” szolgálatában. Később ezt az irányzatot nevezték „Shamballa Testvériség”-nek. A prófétai kiválasztottság jele, a „szent sántaság” születésétől fogva adva volt számára. A sántaság szimbolikája az, hogy az elhivatott mindkét: égi és földi világhoz tartozik egyszerre. A manicheizmus keresztény gnosztikus tan. A görög „gnosis” szó ismeretet, kinyilvánított tudást, az egyetemes igazság követését, a valóság és hit kinyilatkoztatását jelenti, és igyekszik megteremteni a gondolkodás és látomás egységét.

Mani felállította a XXI. század elkövetkező új világvallását, tanításaiban ugyanis egyesítette Zarathusztra, Jézus és Buddha tanait. Ezért Egyiptomban „Jézus apostolának”, Kínában, Indiában a „Fény Buddhájának” nevezték. Egyháza, a „Fény Szent Egyháza” vagy „A Szent Rendezettség Egyháza” egyetemes, előremutató ökumenikus tanokat hirdetett, célja volt többek között megtanítani az embereket, hogyan lehet a Jézus-i fogalom „három napja alatt újjáépíteni” belső templomunkat. Egyesített tanai megfelelnének az Új-kor vallási elvárásainak, viszont túlhajtott szimbolikája talán nehezen lenne érthető és követhető a ma embere számára.

Mani a szellem–lélek transzfigurációjáról beszélt, gyökeres átalakulásról harcok nélkül. Előre látta a majdani kor egyik fő törekvését: a világbéke megteremtését, melyben természetes lesz egy közös eszme kialakítása. Jézus és Mani tanításai tulajdonképpen előkészítették ezt az új korszakot, mely reményeink szerint eljőhet természeti katasztrófák nélkül is, azt tartják ugyanis, hogy a „világhónapokat”, a 2160 éves ciklusokat kozmikus események vagy világméretű megmozdulások szokták bevezetni. Jó lenne elkerülni a világváltó kataklizmákat. Felgyorsulva fut az idő, érezhető már a változás, mintha az emberek jobban odafigyelnének egymásra; a másik oldalon viszont nagy a gyűlöletet egyének, emberfajok, országok között; nyomasztó a gazdasági káosz, az erkölcsi romlás, a sötét erők nyomulása. Vajon mindezeket milyen erő tudná megállítani?

Számunkra nem érdektelen, hogy Mani vallását egyedül az újugurok tették meg hivatalos államvallássá 762-ben. Az Orkhon-i Ujgur-birodalmat 100 000 kirgiz hódító tette a földdel egyenlővé, a manicheizmus központja Turfán oázisába tevődött át. Turfán és környéke vált a

kor nagy civilizációjának központjává, ahol több vallási irányzat találkozott. Dzsingisz kán mongol birodalmát kezdetben manicheus ujjurok irányították, „mert egyedül az ő társadalmuk volt olyan fejlett, hogy irányítani tudjanak egy világméretű birodalmat” (! – F. Favre, 565. o.). Árpád fejedelmünk is a manicheus vallás követője volt.

Mani szimbolikája a „szent számokra”, a 2-, 3-, 5-, 7-, 12- és 60-ra épült. Példáiból sorakoztatok fel néhányat.

A manicheizmus a „**kettős elv**” (Jó–Rossz); a „két természet” (Világosság–Sötétség) ellenpáron alapul, ez a „Két Világ” dualizmusa. Szellem és Anyag. „*A nagyság ura, a Jóisten, az igaz Isten a Szellem–Lelket szimbolizálja, az 'Atya–Anyát'*” (Máni: 555. o.). A monádnak („*az Élet tüzes kereke*”, maga az Istenség) **két** pólusa van: a Lélek, melyet a Holddal ábrázoltak és az „Anyát” jelképezte; és a Szellem, melyet a Nap szimbolizált és az „Atya” képviselte.

Hármas egység: Atya, Anya, Fiú: Nap, Hold, Föld.

Alapelv a „három idő”, az elhivatottság beteljesítésének három stádiuma: a kezdet (elválás, kiszakadás a biztonságot, gazdagságot jelentő otthoni környezetből), – közép idő: alászállás és a megpróbáltatások kora, – harmadik: a vég, a győzelmes hazatérés. Ezt a hármas elvet reprezentálja az apokrif *Tamás cselekedetei*-ből származó *Gyöngy-himnusz*, melyhez Mani írt előszót.

A 3-as számhoz kapcsolódik a három nap szimbolikája (Jézus példabeszéde), továbbá a Szellem, Lélek Test egysége és újjászületése transzfiguráció (transzmutáció) útján.

A manicheus vallás **öt** kötelezettséget írt elő. Nagyon szép szimbolikája van az 5-ös számnak: a jótevő Fény öt „fája”: a gondolat, az érzés, a gondolkodás, az értelem és az ítélőképesség fája. A „fákat” mindig jó földbe kell ültetni (!), és mindent megadni számukra, hogy fejlődjenek és „*halhatatlan gyümölcsöt teremjenek*”. „*Öt nagyság uralkodik a kezdetek óta. Mindegyik az egyetlen Szellemből fakad. A Szent Szellem öt erejével jön*” és leláncolja „*a bűn öt elemét*”.

A transzmutáció révén az „Új Ember” felemelkedik a Szeretet, Hit, Tökéletesség, Türelem és Bölcsesség szférájába (Máni 579. o.).

A manicheusok tisztelték a Napot és a Holdat (a 2-es szimbolikája), a kiválasztottak naponta **hét** imát intéztek hozzájuk. A Krisztus-i spirituális energia a szív mélyéből ered, a **hétszeres** rózsabimbó kinyílása révén.

A **tizenkét** csillagból álló korona tizenkét hatalmas erejű kisugárzást bocsát ki.

Mohamedről, Maniról azt tartották, hogy **hatvan** évet éltek, mert a 60-as szám 5x12-re bontható.

Él-Shaddai/Jahwe/Enlil kora a Kos időszaka (Enlil a Kos ura), a Törvény ideje volt, prófétája Zarathusztra.

A Halak időszaka a Tudat alá tartozott, a kor isteni prófétája Jézus, és aki az Ő útján haladt: Mani.

A Vízöntő a spirituális megvilágosodás időszaka lesz, a Szent Szellem uralma. Megnöveli az intuitív érzékenységet, a spirituális észleléseket, emberfeletti képességek fogják irányítani az eseményeket. A vallás kozmikus irányba fog kiteljesedni. Sokan várják Jézus megígért eljövételét. „*Amikor a krisztusi erő, a kozmikus Krisztus leszáll, hogy megmentse a világ lelkét*”

(Mani). Az ezoterikusok vallják, hogy minden „világhónapban” leszületik az isteni szellem, a Jézus-entitás más néven, más országban; egy próféta, aki segíti a tudati megtisztulást és felemelkedést. Egy szellemileg felemelkedett világban már nem lesz szükség a megfeszített próféta keresztfán kiontott vérére, hogy ezzel mossa le a bűnöket.

Valószínű feltámad az őskor hermetikus tudása, a tudat erejével – nevezik „gondolati energiának” is – pedig tárgyakat fognak mozgatni. Már volt ilyen szellemileg fejlett korszaka a történelem előtti időknek, Lumánia beavatottjai például telepatikus, mágikus képességüket a végletekig fejlesztették. Nem csak a hangot, hanem gondolataikat is bizonyos elektromágneses frekvenciára tudták állítani, és ez által nagy távolságokon keresztül is tudtak kommunikálni (Seth könyvek; – némely ausztrál őslakó-utód még birtokában van ennek a képességnek).

Isaac Newton (ariánus volt és beavatott) hitt az anyagot mozgató spirituális erőkben. Lehetőségesnek tartotta a távolról való mozgatást a vonzás révén, azon elv alapján, hogy az erők (elektromágneses hullámok) kiterjednek a térben, és távolról is érzetik hatásukat. Manapság széleskörűen kísérleteznek a jelenséggel tudományos szinten is, a kutatások már-már a „mágia” határát súrolják, és „*a tudat természetét faggatják*” (Favre: *Máni*).

Emberi ésszel felfoghatatlan az a Kozmoszba ültetett belső törvény, erő és rend, amely fenntartja és működteti az Univerzumot. Megalkotója az Egyedülvaló Mindenható hatalmas Szellem, Tudat, ISTEN.

Mi a Tejútrendszer spirál-galaxisban élünk. Léteznek több száz galaxist tömörítő halmazok is. Viszonyításként: Tejútrendszerünket körülbelül 300 milliárd csillag alkotja, felbecsülhetetlen számú bolygó- és hold-kísérővel, és ez csak **egy** a sok közül. Összesen körülbelül 125 milliárd galaxis kering a 14 milliárd fényévnnyi Univerzumban. A fény haladási sebessége 300 000 km *másodpercenként*. A rádiócsillagászat természetesen fényévekben számol. Az avatatlan emberi elme meg sem kísérli, hogy elképzelje a távolságokat, de nem is a számok a fontosak, más dimenzióba kell nekünk tekintenünk: a régi–új **Aranykor** felé!

Seth szép megfogalmazásában Isten neve: Minden Létező. „*Minden Létező tudata, valósága benne van minden emberben és az istenekben, akiket megteremtett*” (Seth könyve II.). Platon Világszellemről, Világlélekről beszél. A Bibliában olvassuk: „*Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél.*” „*És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét)*” – **Jézust** (János ev.: 1: 1, 14.).

A „*Titkos társaságok*” témaköréről a XVI.; – „*A két Jézus*” címmel a XVII. nyári Miskolci Magyar Őskutatási Fórumon tartottam előadást. Azt tapasztaltam, hogy érdeklődéssel hallgatták, ezért mindkét anyagot kibővítettem, és mert a témakörök szempontjából fontosnak gondoltam, közbeiktattam egy nemzeti táblázatot (ha nem is táblázat formájában).

Talán érthetetlen volt a szöveg olvasása közben, hogy bizonyos neveket, szavakat nagy betűkkel írtam. A szabály az lenne, hogy az akkád-kor kezdetéig a „sumer” szavakat nagy betűkkel, az akkád kortól pedig kis betűkkel és aláhúzva kell jelölni, de sokan eltérnek ettől az előírástól.